

طی
کتابخانه
موزه
دانشگاه

12210

شرح منہاج البراہ

شرح روایات الاحکام

شیخ احمد اردبیلی

۱۰۷۴

۵۰۵

۱۴۲۸۵

مجموعه رسائل

۳- شرح شریع الکرامه فی فقه
الاسامه از علامه حلی

۲- تفسیر ساهی از میرزا ابوالفتح حسینی

شرفی اردبیلی

۱- رساله استیلا الاحکام یا
زبدۃ البیان فی براهین احکام
القرآن

الحمد

اصحابنا على ذلك انما كان على ما هو عليه
 في كتابنا من غير خلاف في ذلك
 الفصل الثاني في بيان ما كان عليه
 من النسخ والاصلاح

جواز الاستعانة بغيره تعالى بل في شيء من الامور لا ان يفرجه اليه
والاول ان يفرجه انما في اعظم فحش الاول بل في اعظم فحش جوار التوكيد على
مثل البصير والفضل بل في عدم جوار التوكيد في باب العبادات وفي عدم
الاستعانة في الصلوة بالاعانة وفي التبرع من الارضي والحائط من امواله
فقد ورد في الروايات في غير ذلك مما لا يحصى في هذا الباب بل في غيرها
في عدم الاستعانة بغيره تعالى في شيء من الامور حتى السؤال في العبادات
على انه منكم في الاجابة حتى قيل على من استعانة الله عليه واله انه قال في الروايات
انتم في الجنة قال بشرط ان لا تسئلوا احد شيئا نصارى او مجوس او
من يراهم فيكم فيكونوا كركب منزل ولا يخذلوا سبيلا احد ان
وردوا عطشوا فاما من جهم وشركوا الما روم فطلبوا من قسب الله
الشرية والاصل ان في السؤال من غير الله تعالى معلوم عند الله ان
يهدى الى الصراط المستقيم ان يحل على من جهمية الاستعانة بطلها الا
الرسول الفضيل بالكرامة والتحرر عن من غير الله تعالى في الكرامة الا
تعليم كرامة او في التحريم كرامة والكرامة والنجاة من الله تعالى في الصراط
المستقيم الا في ذلك في حجاب طلب الخير من الله تعالى في الصراط
واساسه وهو الصراط المستقيم وهو من الاسلام قال في الضعيفين قيل
الشيء والاعانة على العلم العالمون معاه وهو المروءة عن الله تعالى في العلم
الشيء والبيوع الطير في محله الله تعالى في العلم الا في العلم في العلم
جميع في العلم في العلم المستقيم هو الدين امر الله تعالى في العلم المستقيم والعبد

وولاية من اوجب الله طاعته ولا يخفى المسامحة في التفسير في
او عبادة الله تعالى فقط دون غيره كما يدل على بعض الايات في قوله
تعالى وان اعبدوا به اضر احراما مستقيما فيلزم من شروعية العباد
بل في استحبابه مطلقا حتى نسبت الامر الذي عليه من الدين وعدم
تغيره وحصول دين المستقيم عليهم والدين هم الضالون فيكون
تحريرا وترغيبا الى الاعتقاد في الله تعالى وطلب الخير في
الامور كلها واعفاء عنه لا يضر الانسان من غيرته وعلوه من دون
توفيق الله وبرائه اما في قوله لا يخذل من سئل الصراط المستقيم اعلم ان في علم
الشرية دلالة على طريق العلم الذي هو العلم القويم والحمد لله
الرسول بالبيان وهدى كما هو الحق ووردت به الروايات ايضا
ما رأت احد امته من الاستعانة بالله الا احكام من العلم كمن ذكر في
تفسيره ما يحسن الاستعانة بالله في كل امر من الامور وانه في كل
امر ولا توفيق في الصلوة في الامان ان شئت الله في الامور
التي سئل بها اولئك على يد من ربه اولئك العلم المستقيم
وهي انما ردت الى المتقين الذين يؤمنون بالبين ويعتقون الصلوة
وتكون الزكوة ويحاربون المفسدين اما اعزها فطاعتها وان
تجوز في العلم المستقيم في العلم المستقيم في العلم المستقيم
وكذا اولئك الذين يخذلوا المفسدين في العلم المستقيم في العلم المستقيم
ومنه اروا بعد خبره في العلم المستقيم في العلم المستقيم في العلم المستقيم

وكرر انكيد والقرن والبلدية يكون الفصح من المصنفين بالصفحة
المذكورة كما ان الفصل يدل على معاجلة المعركة والقرن والبلدية
فانما طهره والبلدية هي الدلالة على ما يوصل الى المطالب الدلالة على
والمعنى ان لا يوصل الى المطالب والقرن على ما قيل المعنى ان يكون للمعركة
هم الذين انصفوا احد من الله المستحقين بها دون غيرهم والقرن
بالبلدية المطلوب وهو ان يكون من الله الدلالة على ان يكون
فان من جهة ما يتبعها ان يكون في وجوب ما يوجب العمل من المعنى
والايمان بالغيب واقامة القبولة التي فعلها والمخاطبة عليها انما الدلالة
وودها وانما الركونه من جهة الدلائل التي رزقتم استطلاعها من جهة
وذلك لا يقيم من جهة الفصح في فصل هذه المذكورات وهو ان
الذي هو النجاة من العذاب والوصول الى الجنة واجب فيكون ما هو
مستحب له واجبا وذلك هو المطلب والسعي على ما قيل من قبل
عليه السلام هو ان لا يراك الله في جهنم ولا ينفذك في جهنم
اي السعي هو اجتناب جميع المنهيات وارتكاب جميع المأمورات
والايمان بالغيب هو الصدق بالغايب والغير المحسوس من عذاب
عن العباد عليه وعلى ما جاء من عند الله وقيل بجميع ما اوحى الله تعالى
من البعد واما جهل بالحق والحق والحق والحق والحق والحق
فانما هو الغيب واما انما يمتنع بها تحقيق الايمان من غير ان يكون
على امور كثيرة فنقول لانك لا تطلق الصدق في الدلالة والحق

البلدية الحجة على ان في كل من يثبت
فانما يثبت في كل من يثبت
فانما يثبت في كل من يثبت
فانما يثبت في كل من يثبت

في جميع البيان ان المعركة قالوا بما جهم ان الايمان به فصل الطاعات
فمنهم من اعتبر الفروض والقرن ومنهم من اعتبر الفروض حسب ما يوجب
اجتناب الكسائر فكما كان من فعل الطاعات جميع الامور والقرن
المعنى والقرن من العمل بمقتضاها قال في الكشف وانما المعنى ان
المعركة وهو المحدثان والقرن من العمل بالقرن والقرن من العمل
بالقرن وهو المحدثان والقرن من العمل بالقرن والقرن من العمل
عن الايمان غير داخل في المعركة المعركة واما دليله من جهة الدلالة
فمن ذلك من كثر من الاجابة والمذكورة في كتاب الايمان والقرن
وغيره من الكتب المعتمدة على الاجابة حيث يدل على ان العمل في ان
المؤمن يخرج عن الايمان حين الصدق ثم اذا تاب نصرته وما يثبت
جميع البيان قال في هذه العادة والى فثبت عن جابر بن عبد الله عليه السلام
الايمان هو الصدق بالغيب والقرن والقرن والقرن والقرن والقرن
على ان الايمان قول محمول وعلى محمول وعقدان بالاعتقاد والاسماع الركون
ويقال على صنف من صنف النجاة واست على الايمان في سورة القرآن
على ان الايمان والقرن والقرن والقرن والقرن والقرن والقرن
مطلوب الايمان او ذلك كسب في قوله الايمان والقرن الايمان في قوله
والقرن الايمان بالقرن في قوله الايمان والقرن الايمان في قوله
اقتلوا او يا ايها الذين امنوا كتب عليكم الصلوة والقرن والقرن
ولم يسلو الايمان بطه والقرن والقرن والقرن والقرن والقرن

في جميع البيان ان المعركة قالوا بما جهم ان الايمان به فصل الطاعات
فمنهم من اعتبر الفروض والقرن ومنهم من اعتبر الفروض حسب ما يوجب
اجتناب الكسائر فكما كان من فعل الطاعات جميع الامور والقرن
المعنى والقرن من العمل بمقتضاها قال في الكشف وانما المعنى ان
المعركة وهو المحدثان والقرن من العمل بالقرن والقرن من العمل
بالقرن وهو المحدثان والقرن من العمل بالقرن والقرن من العمل

من قولنا لا يا ايها الذين آمنوا اطيعوا الله واطيعوا رسوله ولا تولى
 ولو كانت الاعمال والامارة الايمان لما حسن جميع ذلك ويحتاج الى
 التمسك به ولا يتخلل فيه نصيب الا بالامر بالمعروف والنهي عن المنكر
 الخروج عن طاعة العظمى لا يجوز الا بما جازى منه او بالحق والضم الامر الا
 وعدم الخروج عن معناه التفرقة فانه فيها معنى التقديرات اتفاقا على ما قلناه
 ومعلوم ان الخروج عن طاعة التقديرات والافراد والاعمال يحتاج الى امر
 بخلاف التقديرات التي هي من نصيب افراد معناه التفرقة ولا يصدق الا في الامور
 التي لا يختص بها الا ان كان المعنى او غيره اذا كان من الامور التي لا يجوز فيها
 الاستدراك الذي هو من نصيب الاعمال ولا يكون في الامور التي لا يجوز فيها
 عدم العمل والاعمال اذا كانت من الامور التي لا يجوز فيها العمل
 الامور التي لا يجوز فيها العمل ان لم يكن ذلك وهو كما هو في الامور
 في الامور والاحكام الواردة بذلك محمولة على الايمان الكامل الذي
 يكون للمؤمنين المتقين المتوكلين المتصدين المتقربين واما الامان
 عند الاصحاب فهو التقديرات والافراد التي لا يجوز فيها العمل
 على الاحمال ويختص كل واحد واحد مع عدم صدور البعض في غيره
 والامر اذا دخل تحت الشيء من الله عليه والامر والحق في الامور
 فلهذا لا بد ان يكون الامر للمؤمنين على السبيل اما ما هو من خصوصية
 على سبيل قوله لا يا ايها الذين آمنوا امنوا بربكم ولا تولى
 يا ايها الذين آمنوا امنوا بربكم ولا تولى

هذا هو الحق الذي لا يبدل ولا يعتد به
 ولا يغير ولا يتبدل ولا يتحول ولا يتغير

يقال في الحديث لا بد من العلم
 وفي رواية لا بد من العلم

من قولنا لا يا ايها الذين آمنوا اطيعوا الله واطيعوا رسوله ولا تولى
 ولو كانت الاعمال والامارة الايمان لما حسن جميع ذلك ويحتاج الى
 التمسك به ولا يتخلل فيه نصيب الا بالامر بالمعروف والنهي عن المنكر
 الخروج عن طاعة العظمى لا يجوز الا بما جازى منه او بالحق والضم الامر الا
 وعدم الخروج عن معناه التفرقة فانه فيها معنى التقديرات اتفاقا على ما قلناه
 ومعلوم ان الخروج عن طاعة التقديرات والافراد والاعمال يحتاج الى امر
 بخلاف التقديرات التي هي من نصيب افراد معناه التفرقة ولا يصدق الا في الامور
 التي لا يختص بها الا ان كان المعنى او غيره اذا كان من الامور التي لا يجوز فيها
 الاستدراك الذي هو من نصيب الاعمال ولا يكون في الامور التي لا يجوز فيها
 عدم العمل والاعمال اذا كانت من الامور التي لا يجوز فيها العمل
 الامور التي لا يجوز فيها العمل ان لم يكن ذلك وهو كما هو في الامور
 في الامور والاحكام الواردة بذلك محمولة على الايمان الكامل الذي
 يكون للمؤمنين المتقين المتوكلين المتصدين المتقربين واما الامان
 عند الاصحاب فهو التقديرات والافراد التي لا يجوز فيها العمل
 على الاحمال ويختص كل واحد واحد مع عدم صدور البعض في غيره
 والامر اذا دخل تحت الشيء من الله عليه والامر والحق في الامور
 فلهذا لا بد ان يكون الامر للمؤمنين على السبيل اما ما هو من خصوصية
 على سبيل قوله لا يا ايها الذين آمنوا امنوا بربكم ولا تولى
 يا ايها الذين آمنوا امنوا بربكم ولا تولى

لا يخفى ان هذه العبارة

العبارة المزاجية

رجلا من الانصار رجا رجا علي بن ابي طالب فقلت ان رسول الله صلى الله عليه وآله
عاجته قال فذهبتم ثم جاء رسول الله صلى الله عليه وآله فاجابته
قال فذهبتم ثم جاء رسول الله صلى الله عليه وآله فاجابته
دخل فقال يا علي ما حديثك قال جده اخبرني انك كنت في ارض
انك علي حاجته قال ما حديثك علي فقلت يا رسول الله انك كنت في ارض
ان يكون في رجل من قومي فقال النبي صلى الله عليه وآله ان الرجل يفت
في بيان محبة الرسول صلى الله عليه وآله اياه والنفس على محبة رسول الله
وغيره من غفيرة ومن غفيرة ذلك ما روي عن النبي صلى الله عليه وآله في الغفلة عن عايشة
فالت قال رسول الله صلى الله عليه وآله في محبة رسول الله صلى الله عليه وآله في محبة رسول الله صلى الله عليه وآله
انما كلفتم رسول الله صلى الله عليه وآله والذين هم راضون قال رسول الله صلى الله عليه وآله
فقلت وعليه ورواه علي بن ابي طالب فوالله ما يريد غيره فلما رآه
فوج السور الذي كان عليه ثم اذله فم يزل يفتن حتى يقتل ويده
عليه فم يزل وحدثه فم يزل يفتن حتى يقتل ويده
عنه المومنين ورواه علي بن ابي طالب فوالله ما يريد غيره فلما رآه
صلى الله عليه وآله ورواه علي بن ابي طالب فوالله ما يريد غيره فلما رآه
ومعلوم كالتنفس عند الارتفاع ومن ذلك الحكاية الخوارزمي
غير ذلك مما هو معلوم من التواريخ ومن كتب اهل العلم من كتب التاريخ

ومثله كتاب الغفلة للشيخ
 بيان ان الرجل يحب قومه

حصن من دونه فم يزل يفتن حتى يقتل
 يروون كذا وكذا

بربطه ان فقي الغفلة للمفتي كذا وكذا روي عن علي بن ابي طالب
يحيى بن ابي طالب عليه السلام قال كنت امشي مع النبي صلى الله عليه وآله في
بعض طرق المدينة فالتفت اليه فقال يا رسول الله احسن اليه
فقال لك في الجنة احسن منها ثم اتينا على حديقته اخرى فقلت يا رسول الله
ما احسن فقلت لك في الجنة احسن منها فلما خلا الطريق اتفقت
واخبرني فقلت يا رسول الله ما عليك قال الصغائر في صدور
اقدام لا تبعد عنها تلك الا بعد فقلت في سلامه من ديني قال في
سلامه من دينك وفي كتاب الخوارزمي باسناد حسن علي عليه السلام قال
اشرت فقال علي بن ابي طالب في ذلك ما روي عن النبي صلى الله عليه وآله في الغفلة
فقال السلام واما النون فذكرهم واما المارون فابن النور والنعني
المرور ورواه في الغفلة للناس في بيان ان الحق مع الله مع الحق
صلى الله عليه وآله مع غيره فم يزل يفتن حتى يقتل ويده
الباغي وانت مع الحق والحق معك يا علي رآه ارايت عليا
واوذا وسكن الناس واذا غيره فاسلك مع علي ورواه النون
نمن يريك في ردي ولن يخرج من الهدى يا علي رآه من قبله
اعان به عليا على غيره قلده الله يوم القيمة ورواه النون
تقلده يا امان به علي قلده الله تعالى يوم القيمة ورواه النون
قال فقلت لك في الجنة احسن منها فلما خلا الطريق اتفقت
يا علي اتفقت ورواه علي بن ابي طالب فوالله ما يريد غيره فلما رآه

اجماعا على ان
 اجماعا على ان

(٢٩٨٤)
٣٤٢/٣

اي موعود وانت على قديم نصي ولا تطاع وبالجملة لا وصف كقوله
موجده فيه ويؤيد كونهما فيه قوله تعالى مقلدا بالآية المذكورة انما
ونكلم الله ورسوله والذين امنوا الذين يقولون الصلوة ولا يؤتون
الزكاة وهم زاعجون من اجماع المفسرين انه في سائر عليه السلام والآراء
على اقامته ووصايته من المعلوم والمقول غير محصورة وليس مما يحل ذكره
والعقود ومن كثر في ترتيب هذا السبب فيقول الطهارة ايا

دین مبین است و دل عالیشان برات معاین اصول و فروع حقین محل الشکات
 بالیان الکشف المنطوق کلامه و ن کلام محقق و ن فروع کلام المحقق محل الشکات
 اگر اجماعین با دوات الامزون تحت الافلاک و الافلاک نوق الدینین آیه
 فغنی نیست بقدر حال و فضلار غنی آو کم که اشرف علوم و معارف نیز اند از طرفه
 اصول غیر صرف الفاعله قرآنیست و تحقیق و تفسیر آیات و حقایق فرقای که در شکل
 را اصول و فروع شریعه محسوبست بر طالب اعتدیه بسیار از غیر متراست با عباد
 از با قربت البتة و مضر دست با عاده نواید غیر متراست با عیون است از امکان
 تحریف و تبدل و محفوظ است از اجتماع نسخ و تکرار آیات قرآنی بهر چه قسم است
فمنزله در پنج سوره و اسمیه معصومین و سایر مؤمنین صلوات الله علیه و علیهم اجمعین
 و فنی در پنج کتاب و مناقبت و سایر مؤمنین و پیغمبر و سایر ائمه و احکام شرعی
 پیغمبر و فضل و اشال ثمریه لطیفه و مشهور است که آیات احکام با نسل است بهر تقریفا
 گفته اند که سید و پنجاه آیه است که دلالت میکند بر این حکم که احکام فقهیه
 و بر هر قدر بر این قسم افزوده اند که آیه است که مستنبط است از آنها احکام فقهیه
 و آن کتاب نیز آیات احکام قرآنی است بجز احادیث پیغمبر و ائمه معصومین
صلوات الله علیه و علیهم اجمعین و اجماع نیز اتفاق محل و فقه بر هر که از احکام شرعی بهر چه آیه
 داخل باشد در ایشان و قیاس نیز خصوص التوجه و دلیل قطعی مثل استنباط آیات
 اصیل از بن جبریم از فقهها مستقر جمع آیات مذکور شده و در تحقیق و تفسیر الفاظ
 و معانی آنها نموده باجمالی که از ایشان مستنبط و ادوات فرموده اند و چنین نیست
 آن مؤلفات بعین عربی بود و هر که از آن فهمیده نشود آنرا کلام کاتب

[illegible]

三

الحديث

[illegible][illegible]

ذرات نشود نم سین است و پنج سین فراست و یک است مثل مهر سکه
 نیم سین و پنج سین نیز فراست کرده اند مثل جبه و یک و هر چه سکه آن اند
 جز از سکه نیم سین که زشت است و قولی است که فلان سکه برادر بزرگوار
 بود است مثل سکه که در قول او آید ثقیلا عطفت بر آن سکه که در آید است
 همه تا یک نفر و قول او را قاری بر سکه است است است از سکه بی سکه و ثقیلا
 تعیین سکه را قاری بر سکه است و قول او در سکه که در سکه است سکه
 بر سکه و تعیین سکه است از سکه که در آید است است است و قول او در آن سکه
 سکه که در سکه است بر سکه است سکه که در آن سکه است است است است
 و آن سکه که در سکه است و آن سکه که در آن سکه است است است است است
 نیم و آن سکه که در سکه است است است است است است است است است است
 مثل سکه است و نیم از سکه است است است است است است است است است
 ناز و حال سکه است است است است است است است است است است است
 و در سکه که در سکه است است است است است است است است است است
 و در سکه که در سکه است است است است است است است است است است
 ناز و آن سکه که در سکه است است است است است است است است است است
 می آید که مثل سکه است است است است است است است است است است
 نفا و در سکه است و سکه که در سکه است است است است است است است
 حکم و در سکه است و سکه که در سکه است است است است است است است
 که در سکه است و سکه که در سکه است است است است است است است
 سکه که در سکه است و سکه که در سکه است است است است است است
 و سکه که در سکه است و سکه که در سکه است است است است است است

چنانکه گردیده است و است است است است است است است است است است
 و در سکه که در سکه است است است است است است است است است است
 حال و در سکه که در سکه است است است است است است است است است است
 قول او را قاری بر سکه است است است است است است است است است است
 چنانکه سکه است است است است است است است است است است است
 این سکه که در سکه است است است است است است است است است است
 که در سکه است است است است است است است است است است است است
 به سکه که در سکه است است است است است است است است است است است
 و در سکه که در سکه است است است است است است است است است است
 و در سکه که در سکه است است است است است است است است است است
 ناز و آن سکه که در سکه است است است است است است است است است است
 می آید که مثل سکه است است است است است است است است است است
 نفا و در سکه است و سکه که در سکه است است است است است است است
 حکم و در سکه است و سکه که در سکه است است است است است است است
 که در سکه است و سکه که در سکه است است است است است است است
 سکه که در سکه است و سکه که در سکه است است است است است است
 و سکه که در سکه است و سکه که در سکه است است است است است است

فرق سور سجد اکو د

[illegible]

2

قرن

والتاريخ المذكور في سنة ١٢٠٠ هـ

[illegible][illegible][illegible]

[illegible]

کتابخانه

که اینست و بهین معنی آن بر آنست که مراد از پنج در اوقات مذکور نازده خط باشد
پنج خط پیش از طلوع آفتاب شازده خط تا زباده و استیج مثل از غروب
آفتاب تا شازده خط تا پیشین و بین استیج و ساعات شب تا شازده
شازده خط و حق و این یکس و نه گفته است که نازده خط در اصل است از آن
البی و در بعضی قول اول اوقات النهار بعضی گفته اند که شازده خط تا پیشین است
بر حسب کلام از جمله چه روز باید نصیحت و این کلام در عاصم خطه القیام است
و القیامه السطر و انشع شده و در جدول آن در اوقات روز است که وقت اول
اول نصف آخر روز است و مثل است که در نصف اول او در او استیج
مانند و بعد است مثل مثل خط تا خط و بعد از آن یک خط گفته اند که یک خط
خط است از نظیر و بهتر آنست که گفته شود که شازده خط تا زباده و اما
عصر بر حسب کلام از جمله چه روز باید نصیحت ایشان از بعضی حقیقت و در
بر آنست که بر آنست که نازده خط تا یک خط و بعد از آن یک خط گفته اند که یک خط
و استیج و بعد از آن یک خط تا شازده خط و این کلام در عاصم خطه القیام است
و نازده خط تا یک خط و بعد از آن یک خط تا شازده خط و این کلام در عاصم خطه القیام است
آفتاب و بین از غروب آفتاب و در بعضی شب یک خط تا یک خط و بعد از آن
حز و او در حقیقت نازده خط تا شازده خط که مراد از استیج پیش از طلوع آفتاب نازده
خط است و مراد از استیج پیش از غروب نازده خط تا پیشین و بین است و مراد از
استیج و بعضی شب نازده خط است و حق و این چنین گفته اند که نازده خط تا
از یک خط تا او در بعضی عصر و مراد است که بعضی از آن کلام

بالقصر

[illegible]

[illegible]

12

[illegible]

[illegible]

والمعبر

و بطوریکه ایشان را حق و ساطع است بست ضابط گفته بود زیرا سبب بیاض
سطح بر دو نیز است بخت نیز که از بندایش از سبب ضابط و اینکه از
رضا در تابع بنده بگرفتند و اگر است بخت که در اعتبار باطل است زیرا سبب از
آدم است تا علم سطلان در اعتبار ایشان جبر است که در آن ملک آدم و بگویند
با او که لام یقین نیست لام جواب است لام است بجز فاعل حق است که در
کینه اگر هر آنکه از بنا و در قول او و بعد از این که جواب است بخت بخت
و آنچه گفته اند و چرا در اصل نشد و بخت بخت در شرط نیست چنانکه در علم
معتد است و باید در محلی از اعتقاد و اگر این سبب ضابط باشد نیز از این
اصل کتاب را در این حق و احتمال دارد که از بر این اعتقاد باشد چنانکه در سبب
خاکور شد و بنده بعد از در این حق نیست فاعل همان مرد باطل است حکم که
در انداز خفته سبب میزد خاکور شد و بخت نیست یا که حکم از سبب است که
صحیح است اطلاق و بر تخیل و کثیر و قول حق است لام او هم تا که بگویند
هر یک از دو حال بر سبب فرض و تغییر و مبارزه این آیه باشد که است
و حقیقت گوید و سلطان قبل از این کتاب و قطع طرح سبب از اصل کتاب که
مسلمان شده و قبل از گفتند و باطل است قطع طرح سبب از اصل کتاب که
در قبل زیرا که ایشان امید داشتند که آنحضرت تابع بود ایشان باشد و بگویند
که اکثر ثابت سبب و بعد بر آیه ما استعجابم که او بجهت ما باشد و حاصل سبب
آیه است که اصل کتاب ثابت امر را در بنده بخت سبب بخت در این
موجب شد است این است از هر یک از این دو و بگویند که سبب نیست

4

و اما در این کتاب نیز

وصوفى في ربيع الأول الثاني قوله نعم فمروءة الطراف ايضا

في هذا الكتاب...

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

[illegible][illegible]

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or note, located at the bottom of the page.

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

Handwritten text in Arabic script, likely a manuscript page. The text is dense and written in a cursive style, with some words highlighted in red ink (rubrication). The script is oriented vertically, reading from right to left. The text appears to be a religious or philosophical treatise, possibly related to the Sema ceremony mentioned in the adjacent block.

[illegible]

1840

مختصر الانصاف

69

هذا ردان الى حجة الجاهل من ان
 العلم بالقرآن لا يوجب العلم بالقرآن
 بل العلم بالقرآن يوجب العلم بالقرآن
 والقرآن هو الكتاب الذي
 انزل الله على رسوله
 صلى الله عليه وسلم
 وهو الذي
 انزل الله على رسوله
 صلى الله عليه وسلم
 وهو الذي
 انزل الله على رسوله
 صلى الله عليه وسلم

امام صادق علیه السلام گفت مراد از تعبیه امر مذکور استجاب گوش فرا دهی شنیدن
بقره قرآن در نماز و غیره از مطلقا و نه برین روایت آیه مذکوره دلالت کند
بر آنکه شنیدن قرآن بعد از نماز و پیش از نماز هرگاه که کسی قرآن خوانده است است
مطلقا چنانکه گفتیم اگر چه صاحب استجاب است لیکن از نماز و غیره که از امام شنیده نشود در
قرآنت نمیشد و اگر چه صاحب استجاب قرآن است تا کلمات و معنی کند اگر چه سخت
و برین صورت اگر است در نفس بطریق تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر و غیره این کلمات
روایت زرار از امام صادق علیه السلام با امام باقر علیه السلام که فرموده اند که استجاب امام
تأمین به تائید خروج از مسجد یعنی هرگاه با پیشی نازک انداخته و در عقب امام ایستاده
کرده با پیشی و پیشتر نشود تسبیح که در نفس خود و گوشت افشارت است برین قول
حدیثی بعد از آنکه مذکور شد که اگر کسی در مسجد ایستاده و تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر
پودر که فرموده اند در نفس خود بطریق خودی و پرستشی و از این است که گفته اند که
اول در حال قرآنت قرآن استماع است که متوجه تامل معانی او باشند و بعد
از آنکه در نماز بعد از آنکه ایستادند و ایستادند و تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر کنند
مطلقا و برینکه حدیثی را در کتاب است که اگر کسی در مسجد ایستاده و تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر
نزد پاشاه اگر چه عظیم الشان تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر فرموده اند که اگر کسی
نزد کسی ایستاده و تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر فرموده اند که اگر کسی
و بر این نیست که ایجاب کامل را از کسی که فرموده اند امام در قرآن دلالت
که هرگاه چند آیه باشند آن استجاب نیست در حالی که بعد از آنکه کان باشند و برینکه
با دست پودر که فرموده اند از معنای نقصان در حال که کسب است یا برینکه

حدیثی که از امام آیه یکی از چهار آیه است که بخواند و شنیده آنها بعد از نماز
واجب است و سه آیه دیگر از چهار آیه است که تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر خواند
در سر و در سجده و در ایستادن و در هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر
واجب است در هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر واجب است و در هر یک از اینها
است نه تنها بر آنکه این استجاب نیز از نماز و غیره که در هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر
که در رخصت و خضوع تمام است لازم میگرداند و همین که تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر
میکند بر وجه سجده نماز است بر خواندن و شنیدن هر یک از این چهار آیه
زیرا که دلالت میکند بر وجه سجده نماز است و هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر
دادن و اطلاق آیه است قرآنی که در هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر
کامل و در هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر و در هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر
مطلقا بطریق تذکره و خط عبادت باشد نه از طریق الدلیل و همین آیه است
آیه دیگر که در هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر و در هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر
عبادت باشد از آنکه واجب باشد با دست و با کمال اجماع فرموده اند که اگر کسی
واجب است و در هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر و در هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر
نیز واجب است و برینکه تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر و در هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر
شنیده آنها واجب است و برینکه تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر و در هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر
بطریق دیگر پس آیه مذکوره دلالت کند بر وجه سجده نماز است و برینکه تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر
هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر و در هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر
کرده اند از راه دلالت برینکه هر که فرموده اند تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر و در هر یک از اینها تسبیح یا تهلیل یا تحمید یا تکبیر

[Handwritten signature]

پس بزم

المشهور في الجوامع
شكشيش بونا ١٢

176

اگر چه موجب این باشد که در تعریف غیر منفرد و بافت رطوبت مجرب است و افعال
نوع مزاجیان و در رمضان مثل این و اگر چه حکم کلی است و غیر منفرد است
بسیب طبع و طبیعت و اما در این تعریف وجهی نیز ذکر است که بعضی
ما بعد از واقع شده که در ماه رمضان شدت گرما و جفا که گویا مردم از شدت
گرما میترسند یا اگر مردم بجهت حرارت که کسی میسر نماند یا اگر روزها در رمضان
میروزانند که از او را از انزال قرآن در ماه رمضان ابتدا از انزال قرآن است
در هر یک از اینها که ذکر است که انزال جمیع قرآن بر آنقدرت و یا به معنی
و با براد است که نازل شده است و در ماه رمضان جمیع قرآن از لوح محفوظ
با کمال آسانی نازل شده است از آنجا که بعضی میگویند که در این ماه
بنگاهان با براد است که نازل شده قرآن در شان ماه رمضان و آن آیه
سابقه است که یا ایها الذین امنوا اذکونکم السلام فی و قوا ذلک و کما اذکون
باشد که از انزال قرآن در روزها و بعد از هر یک که نازل شد قرآن در اوست
در بعضی از اینها نیز گفته اند که نازل شد و مخصوصا در این ماه در شب اول
ماه رمضان و در روز ششم ماه رمضان و در پنجم و در سیزدهم ماه رمضان قرآن
در سیم چهارم و پنج است که انزال قرآن در شب سیم بود که شب
قدراست و طاعت است که قرآن را شکر معقول شده است زیرا که بعضی است
و آن معجزه است و معجزه طبعی که در این ماه است به غیر معقول فی علم است زیرا که
مصرم لازم است لیکن این حکم مختص است با آنچه قبل از او و بعد از او ذکر شد
از حکم روزها و بعضی و بعضی از قرآن از حکم صغیر و مجنون و بعضی از انزال

بر آنکه

چون کسی که میگفت شکر را بر هر وقت که بخواهد از هر روز و از هر فرج است
و الشکر را نیز معقول فیه داشته اند معقول به معنی سبب و اعراب یعنی شکر
رمضان است که گفته است و عزیر از انزال قرآن است با کمال شکر
و شکر از هر طبعی که بخواهد که شکر را بگوید و آن است که بعضی از
مصدق و در ماه رمضان است یا به سبب آنکه در این ماه طاعت پان است به غیر
مضاف به غیر صیغه شکر رمضان نیز فرض کرده اند شده است بر شکر روزها
ماه رمضان و قول کوثری کان فیها اوهل طبع شکر حکم سابق است و وجه
تکرار اینها است در هر از انظار و بعضی و بعضی و در ماه رمضان و در شکر
با کمال انظار ایشان غریب است چنانکه گفت صاحب ماست نه در حضرت
و گویند قول اول است حدیث مشهور که فرمود که فی شهر رمضان هر که شکر بگوید
از کارها شکر روزها و شکر را شکر و در از احوال حدیث متعارف است
و آیه ای است که بعضی و بعضی و در ماه رمضان انظار نموده اند چنانکه گفت
روزها و شکر جمیع آیات ماه رمضان چنانکه بعضی از آن گفته اند و در از انظار
و گویند که شکر را شکر است که در این ماه شکر را شکر که آسان کرد اند بر این احکام
شکر را در روزها که در اند و از آنچه که اگر میکند شکر را با انظار و حال بعضی
و قول او و شکر را شکر است به معنی شکر که در این ماه است که در حکم
سابق و آن حکم که در این ماه است به غیر شکر که در این ماه است که در حکم
از بر این که تمام کرده اند و با انظار در انظار که در این ماه است که در حکم
و شکر او بکار آورده اند که در این ماه است که در این ماه است که در این ماه است

تقدیمات واجب و اصل معارف محصور در این معارف خاصه که در مغفله و کمال
 و غیره نیز از آن فریادهاست بر آنکه مراد صدقات و اعیان است و لا یفقهون
 ملک و لام ملک که مستعمل میشود به غیر ملک بجزین که اگر کسی از این لغت غریب
 بجز چهل بزرگ ملک را بداند یا بیشتر که جایز است اشتغال از او و از آن جهت
 کرده اند نه تنها در آنکه لام در تمام معنی ملک است و با این معنی ملک معنی
 بر آنکه ملک معنی ملک است و این که مراد است پس واجب است که ذکر
 بهر صفت که در آن بر آن بر آن و هر که در صفت لا علی سکران از آن مخطوطه
 کرده اند و بعضی بر آنکه ملک معنی ملک است و این تقدیر واجب نباشد
 در این که ذکر بهر صفت که در آن بر آن بر آن و این تقدیر واجب نباشد
 مخصوصی که ذکر بهر صفت که در آن بر آن بر آن و این تقدیر واجب نباشد
 چنانکه مراد است از این عبارت و غیره و این از اصحاب پیغمبر و بزرگان
 در این مقام بر ملک معنی معنی است از جمله آنکه مستحق بر آن که ذکر
 ملک آن ملک و در آن و در آن که مراد است پس واجب است که ذکر
 و در آن که ذکر بهر صفت که در آن بر آن بر آن و این تقدیر واجب نباشد
 از این که ذکر بهر صفت که در آن بر آن بر آن و این تقدیر واجب نباشد
 ایشان معنی کنند از فرق میان ایشان عدم مراد است بر معنی که آنکه غیر
 محتاج است که مراد از آنکه معنی آنکه سوال بکنند و بعضی گفته اند که معنی
 و بعضی گفته اند که مراد از ایشان با عبادت و غیره است و غیره و این
 و معنی محتاج بر آن است و اگر گفته اند که غیر و معنی غیر بکنند و اگر گفته اند

سالمه و بیال و اعیان لغت معنی کنند و فرق میان ایشان با عبادت
 و وقت این است که بر معنی که آنکه غیر و معنی غیر بکنند و اگر گفته اند
 دارد و نه کسی و معنی که آنکه لا یفقهون که مراد است بر معنی که آنکه غیر
 مراد است تقدیر غیر از اشتغال غیر از معنی که عبارت از آن است
 بکنند که اگر گفته اند این معنی است که مراد است و این معنی که آنکه غیر
 اما این معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر
 و غیره و این معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر
 چنانکه در روایت آمده که الامم اعز و غیره و این معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر
 بنا به این که مراد است از این معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر
 بهر حال است و معنی تقدیر که مراد است بر معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر
 از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر
 از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر
 و در روایت ابو بصیر از امام صادق که گفت التقیر الذر بالمال المعین
 و این معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر
 معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر
 است چنانکه از این معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر
 دارد و معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر
 از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر
 معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر از معنی که آنکه غیر

اگر چه چنانکه بیا قدرست نه از حد گذشتند در زمین نوبت بر محصل و جرمه است
بجز کمال نیت و ریت عبادت و بجا می نیاورند ایشان را اگر چه کمال
ایشان را بر توان از حد اعتدال بگردان ایشان بخلقت از حد اعتدال
اعتدال ایشان و فطر ریت ایشان در عبادت می شناسی ایشان را بخل
که در ایشان است از لغو و زور و در آن طلب می کنند از مردم از برای
الحاج و ابرام و آنچه احسان کند از مال محال پس برستی که خداوند بآن
احسان نماید و آنست و ثواب میدهد شمارا فرمود آن احسان بیا که کمال
لغو است بخلقت که در آن معنوم میشود و از آنجا که بخل نیست بخل است
بجز بخل نیست و خداوند از برای ایشان مذکور و بیا خبرت که خداوند
بجز بخل نیست که بخل نیست و خداوند از برای ایشان مذکور و بیا خبرت که خداوند
سوالی بیا که کمال احسان باشد و چه طلب رضا خداوند که بیا که کمال
که این اتفاق می رسد که بخل است پس جواب داد لغو را از برای ایشان
فرمودند بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست
و قول او و کمال لغو را بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست
و بیا که است و قول او که بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست
فرمودند و راه خداوند و کمال قدرت سفر کردن نماند بخل نیست
بعد ایشان عبادت و عباد و قول او بخل نیست بخل نیست بخل نیست
احمد و ابا محسن است بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست

قول

و قول او بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست
سوالی بیا که کمال احسان باشد و چه طلب رضا خداوند که بیا که کمال
ایشان را بر توان از حد اعتدال بگردان ایشان بخلقت از حد اعتدال
اعتدال ایشان و فطر ریت ایشان در عبادت می شناسی ایشان را بخل
که در ایشان است از لغو و زور و در آن طلب می کنند از مردم از برای
الحاج و ابرام و آنچه احسان کند از مال محال پس برستی که خداوند بآن
احسان نماید و آنست و ثواب میدهد شمارا فرمود آن احسان بیا که کمال
لغو است بخلقت که در آن معنوم میشود و از آنجا که بخل نیست بخل است
بجز بخل نیست و خداوند از برای ایشان مذکور و بیا خبرت که خداوند
بجز بخل نیست که بخل نیست و خداوند از برای ایشان مذکور و بیا خبرت که خداوند
سوالی بیا که کمال احسان باشد و چه طلب رضا خداوند که بیا که کمال
که این اتفاق می رسد که بخل است پس جواب داد لغو را از برای ایشان
فرمودند بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست
و قول او و کمال لغو را بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست
و بیا که است و قول او که بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست
فرمودند و راه خداوند و کمال قدرت سفر کردن نماند بخل نیست
بعد ایشان عبادت و عباد و قول او بخل نیست بخل نیست بخل نیست
احمد و ابا محسن است بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست

و قول او بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست
سوالی بیا که کمال احسان باشد و چه طلب رضا خداوند که بیا که کمال
ایشان را بر توان از حد اعتدال بگردان ایشان بخلقت از حد اعتدال
اعتدال ایشان و فطر ریت ایشان در عبادت می شناسی ایشان را بخل
که در ایشان است از لغو و زور و در آن طلب می کنند از مردم از برای
الحاج و ابرام و آنچه احسان کند از مال محال پس برستی که خداوند بآن
احسان نماید و آنست و ثواب میدهد شمارا فرمود آن احسان بیا که کمال
لغو است بخلقت که در آن معنوم میشود و از آنجا که بخل نیست بخل است
بجز بخل نیست و خداوند از برای ایشان مذکور و بیا خبرت که خداوند
بجز بخل نیست که بخل نیست و خداوند از برای ایشان مذکور و بیا خبرت که خداوند
سوالی بیا که کمال احسان باشد و چه طلب رضا خداوند که بیا که کمال
که این اتفاق می رسد که بخل است پس جواب داد لغو را از برای ایشان
فرمودند بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست
و قول او و کمال لغو را بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست
و بیا که است و قول او که بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست
فرمودند و راه خداوند و کمال قدرت سفر کردن نماند بخل نیست
بعد ایشان عبادت و عباد و قول او بخل نیست بخل نیست بخل نیست
احمد و ابا محسن است بخل نیست بخل نیست بخل نیست بخل نیست

٢٧
اللاتحبطوا بالوعدة بكل واحد منكم
الذي كذب الله عليه انفاة الذي يري
رضا الله والوالبقرة

در روز نوزدهم ده رمضان بود و بقول مشهور اصحاب منجم ماه رمضان و تسع عشر
کنت انما كان آية نازلته في رجب فصاحوا ان ارباعهم من قول الله بعد ان كان
در روز از عرفة و بعد از نوزدهم ماه از محرم و بهر شهر برادر از توهم انوار و توهم
الشمس و الخفاف و ما به که در روز نوزدهم است که در فرق میان حق و باطل و در شمع
که انوار مسلمانان و کافران بهم میسوزند و نسبت در اصل است قایده را که گویند که
بسی شری که حاصل شود و در شرح عبارت از اینجمله اصل اسلام از کافران که
بطریق قتال و جنگ و اینجمله از ایشان که بگریه و یک از آن که در این صراط
مذهب است و روایت از امام باقر و امام صادق علیهما السلام و فرموده است
خاتم سید و امام است و امام حکم غیبت چنانست که حق آن از خدا و رسول و امام
رسد و است چنانکه از آنکه در دست خدا و سید و در قریه از اعراف و منتهای از
شکر اسلام است لیکن اصحاب باغیبت را در باب حق تعالی که اند و کافران که
بر این چند چیز و بکار امثال فایده نداشت و در دایره و صفا آنها که را بد باشد
بر رهنمای سال و در میان آن تیار و روایت صحیح از اهل بیت ع و قول طایف از ایشان
بفتح هر چند که قرار است شهر را است مبتدا غیر مذکور باشد یا غیر مبتدا
مذکور باشد یا فعل محذوف یا غیر معنی آن الله الله یا حکم آن الله الله یا مبتدا
خبر و حال مرکب و خبر مبهم هم و مکرر او هیچ یک را که نیت و در او از او و غیر
مصاب فرات است بهر است هر که در مقام مقام آن حضرت باشند و آن امام است
و مطلق مصاحب فرات آن حضرت بقرینه افراد و القرب و مطلق نیامی و
مساکین و این السیما از صاحبان فرات آن حضرت بوده و القرب بهر جهت است

در روز نوزدهم ده رمضان بود و بقول مشهور اصحاب منجم ماه رمضان و تسع عشر
کنت انما كان آية نازلته في رجب فصاحوا ان ارباعهم من قول الله بعد ان كان
در روز از عرفة و بعد از نوزدهم ماه از محرم و بهر شهر برادر از توهم انوار و توهم
الشمس و الخفاف و ما به که در روز نوزدهم است که در فرق میان حق و باطل و در شمع
که انوار مسلمانان و کافران بهم میسوزند و نسبت در اصل است قایده را که گویند که
بسی شری که حاصل شود و در شرح عبارت از اینجمله اصل اسلام از کافران که
بطریق قتال و جنگ و اینجمله از ایشان که بگریه و یک از آن که در این صراط
مذهب است و روایت از امام باقر و امام صادق علیهما السلام و فرموده است
خاتم سید و امام است و امام حکم غیبت چنانست که حق آن از خدا و رسول و امام
رسد و است چنانکه از آنکه در دست خدا و سید و در قریه از اعراف و منتهای از
شکر اسلام است لیکن اصحاب باغیبت را در باب حق تعالی که اند و کافران که
بر این چند چیز و بکار امثال فایده نداشت و در دایره و صفا آنها که را بد باشد
بر رهنمای سال و در میان آن تیار و روایت صحیح از اهل بیت ع و قول طایف از ایشان
بفتح هر چند که قرار است شهر را است مبتدا غیر مذکور باشد یا غیر مبتدا
مذکور باشد یا فعل محذوف یا غیر معنی آن الله الله یا حکم آن الله الله یا مبتدا
خبر و حال مرکب و خبر مبهم هم و مکرر او هیچ یک را که نیت و در او از او و غیر
مصاب فرات است بهر است هر که در مقام مقام آن حضرت باشند و آن امام است
و مطلق مصاحب فرات آن حضرت بقرینه افراد و القرب و مطلق نیامی و
مساکین و این السیما از صاحبان فرات آن حضرت بوده و القرب بهر جهت است

در روز نوزدهم ده رمضان بود و بقول مشهور اصحاب منجم ماه رمضان و تسع عشر
کنت انما كان آية نازلته في رجب فصاحوا ان ارباعهم من قول الله بعد ان كان
در روز از عرفة و بعد از نوزدهم ماه از محرم و بهر شهر برادر از توهم انوار و توهم
الشمس و الخفاف و ما به که در روز نوزدهم است که در فرق میان حق و باطل و در شمع
که انوار مسلمانان و کافران بهم میسوزند و نسبت در اصل است قایده را که گویند که
بسی شری که حاصل شود و در شرح عبارت از اینجمله اصل اسلام از کافران که
بطریق قتال و جنگ و اینجمله از ایشان که بگریه و یک از آن که در این صراط
مذهب است و روایت از امام باقر و امام صادق علیهما السلام و فرموده است
خاتم سید و امام است و امام حکم غیبت چنانست که حق آن از خدا و رسول و امام
رسد و است چنانکه از آنکه در دست خدا و سید و در قریه از اعراف و منتهای از
شکر اسلام است لیکن اصحاب باغیبت را در باب حق تعالی که اند و کافران که
بر این چند چیز و بکار امثال فایده نداشت و در دایره و صفا آنها که را بد باشد
بر رهنمای سال و در میان آن تیار و روایت صحیح از اهل بیت ع و قول طایف از ایشان
بفتح هر چند که قرار است شهر را است مبتدا غیر مذکور باشد یا غیر مبتدا
مذکور باشد یا فعل محذوف یا غیر معنی آن الله الله یا حکم آن الله الله یا مبتدا
خبر و حال مرکب و خبر مبهم هم و مکرر او هیچ یک را که نیت و در او از او و غیر
مصاب فرات است بهر است هر که در مقام مقام آن حضرت باشند و آن امام است
و مطلق مصاحب فرات آن حضرت بقرینه افراد و القرب و مطلق نیامی و
مساکین و این السیما از صاحبان فرات آن حضرت بوده و القرب بهر جهت است

در روز نوزدهم ده رمضان بود و بقول مشهور اصحاب منجم ماه رمضان و تسع عشر
کنت انما كان آية نازلته في رجب فصاحوا ان ارباعهم من قول الله بعد ان كان
در روز از عرفة و بعد از نوزدهم ماه از محرم و بهر شهر برادر از توهم انوار و توهم
الشمس و الخفاف و ما به که در روز نوزدهم است که در فرق میان حق و باطل و در شمع
که انوار مسلمانان و کافران بهم میسوزند و نسبت در اصل است قایده را که گویند که
بسی شری که حاصل شود و در شرح عبارت از اینجمله اصل اسلام از کافران که
بطریق قتال و جنگ و اینجمله از ایشان که بگریه و یک از آن که در این صراط
مذهب است و روایت از امام باقر و امام صادق علیهما السلام و فرموده است
خاتم سید و امام است و امام حکم غیبت چنانست که حق آن از خدا و رسول و امام
رسد و است چنانکه از آنکه در دست خدا و سید و در قریه از اعراف و منتهای از
شکر اسلام است لیکن اصحاب باغیبت را در باب حق تعالی که اند و کافران که
بر این چند چیز و بکار امثال فایده نداشت و در دایره و صفا آنها که را بد باشد
بر رهنمای سال و در میان آن تیار و روایت صحیح از اهل بیت ع و قول طایف از ایشان
بفتح هر چند که قرار است شهر را است مبتدا غیر مذکور باشد یا غیر مبتدا
مذکور باشد یا فعل محذوف یا غیر معنی آن الله الله یا حکم آن الله الله یا مبتدا
خبر و حال مرکب و خبر مبهم هم و مکرر او هیچ یک را که نیت و در او از او و غیر
مصاب فرات است بهر است هر که در مقام مقام آن حضرت باشند و آن امام است
و مطلق مصاحب فرات آن حضرت بقرینه افراد و القرب و مطلق نیامی و
مساکین و این السیما از صاحبان فرات آن حضرت بوده و القرب بهر جهت است

٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

[illegible]

و نه بر قول او نیز آیت است و اخبار باشد از بابیت و در این باب هم گویند
 ربه یسئل عنکم الذنوب لیست یعنی روزی بر روزگار من بگردان این شهر را چه می کند
 و در دیگر فرموده او که بود آنجا صلیا و کفر است یعنی آنجا نه بداند آنکه ما
 که ایندیم هم که در آنجا را من زیرا که خدا را رسیده است این مکان شریف را چنان
 در حدیث مردم می داده که هر چند از کسی بپایم و بیایم است صادر شده باشد چون
 میخیزد و او چنان میخیزد و او میگوید و احتمال دارد که مراد منو امر باشد که کسی که
 در آید و در آید که این باشد و چنانکه من میفرماید که در چنانکه مراد است از آنکه
 و از جاست که اصحاب ما میگویند که آنجا نیز نیست از امر خود و لغزیر است
 بر کسی که میخیزد و میخیزد که در خارج کرم مستحق آن شده باشد لیکن چنان
 و آنجا صلیت ترک می باید کرد و ایندیم چون آنجا میاید از آن امر خود میاید
 باید که بر رویا بر رویا است اصل است و احتمال دارد که در این باب باشد
 از آنکه کسی داخل شود و در حال که شناسا باشد یا آنچه واجب گردانیده
 خدا را من بر این کرد و در آخرت از عذاب در بر آید و این است و دیگر
 این معنوی واقع شده و قول او و یقینا انکس من حج آیت نیست بر وجه
 حج و در حج و در وقت است نفع عا و کرم و هر دو یک منزه است و آن طریقی است
 و لام آیت از بر امر خداست و اشارت است که بعد از عید و احتمال است در مثل
 بنوعی در نزد کتاب در آن بگوید بر وجه حج است و در وقت قبول است
 چنانکه ظاهر است و حدیث منزه است که من واجب حج میگویند و در حج تکلیف است و در حج
 او که در آنجا میاید که اگر واجب شود در حج و در حقیقت حج مجامع را و در هر یک یک

لا بد

میورد یا مراد است بران و قول او انکس من حج یکبار است و در وقت
 یکبار بر عزم اگر در اوقات و اینها به یکبار منقضی است و منقضی است و انکس
 و قول او من استیطاق الیه سبیل است یعنی سبیل از آن منقضی است که در وقت
 یکبار منقضی است و در حج که استیطاق دارد و در اوقات استیطاق
 استیطاق و باید و بدیه است یا منکر که در این باب در اوقات و در وقت
 آنکه خود زیاده بر این حج استیطاق و در وقت استیطاق و در وقت
 و وقت که این است آن استیطاق باشد که حج در باید و سبیل است از من منزه
 و از آنکه منزه است و باید و بدیه در راه بنابر ادب است اصل است و در وقت
 بعد از اوقات نیز بر واقع شده که منزه است و استیطاق را بر اوقات و در وقت
 صحت مآول است با آنکه ما برست و منقضی است سبیل است چنانکه در اصل است
 و استیطاق در وقت منزه است و این است و در این باب است و این است
 مقام و در وقت منقول است منزه است و با آنکه در وقت در راه می باشد و در وقت
 با و در وقت منقول است و در وقت است و در وقت است و در وقت است
 از قول او من من حج است یعنی من حج است که حج واجب میاید و در وقت
 و در وقت منزه است از آنکه من حج میاید که در وقت حج میاید و در وقت
 بر آنکه حج حکم کرده و در وقت منزه است و در وقت حج میاید و در وقت
 فان الله عز وجل منزه است بر منزه است که در وقت منزه است از آنکه حج میاید
 او من انکس من حج است بر منزه است و در وقت منزه است از آنکه حج میاید
 نیز از جهت منزه است و اجابت حجت چنانکه در قول او و یقینا انکس من حج

8

[illegible]

۱۷۷۷

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

عليه وهو ان كان الام لا يقدح في خروج الناس
فيما لا يقدح في خروج الناس

[illegible][illegible]

کسب کرده اند و خدا را شکر حساب بر اعمال بندگان نموده اند و اگر مراد از
درین آیه است یا مصلحت کار کردن عامر از آن جهت و قضا و تناسل و کمال
و صحت برکت بجز عبادات یا اسم بکان بجز عبادات بجز عبادات
بجز عبادات تناسل و مراد از آن خدا را شکر مصلحت و اگر مراد از آن
و صحت امر و اگر مراد از آن است بجز عبادات بجز عبادات بجز عبادات
تناسل و مصلحت این یک شرط قضا و تناسل از جهت آنست که عبادت و
آن بود که چون از تناسل نافع می شد بعد از آن مراد از آن بود که عبادت
ایشان قضا فرموده اند چنانکه قول او که اگر کمال آنگاه که شکر است بآن پس
تکلیف فرمود که بعد از آن تناسل یا خدا را شکر کند یا بجز عبادت و در هیچ
حال از آن قضا نیاشید نه از جهت تناسل و تناسل که خدا را شکر عبادت
تناسل زیرا که معنوم مخالف شرط اگر چه برکت نزد عبادت اصول لیکن
شرط آنکه تناسل حکم را بشرط ناید و ظاهر باشد غیر از معنوم مخالف و غیر معنوم
مخالف معنوم نیست نه باشد و اینجا هر دو شرط معنوم است اما اول آنکه
معنوم است و اما ناید از جهت آنکه تناسل که خدا را شکر معنوم است نه از جهت
و در آن قضا و تناسل اهل اسلام یا کوه که خدا را شکر در آن تناسل تناسل است
و در اینجا کوه هر است و قول آنست که اگر طاعت بر غیر عبادت الیه و اگر
و اگر که نیاید تناسل که چنین معنوم که اگر کمال آنگاه که شکر است بآن پس
کینه خدا را شکر یا کوه که قوی که برکت باشد یا کوه که در آن ایشان از باران
شاید در آن قضا یا مصلحت بر آن آنگاه که برکت بر آن است و اگر معنوم است

چنانکه

چنانکه برکت بر آن است و معنوم بر آن است بجز عبادت یا کوه که در آن شکر است
پس باشد که کوه بر آن ایشان مراد از آنست که برکت بر معنوم است
تناسل و اگر خدا را شکر است یا کوه که در آن عبادت یا تناسل یا کوه که
تناسل یا کوه باشد بجز معنوم و ظاهر حال تناسل است و درین تناسل که شکر
ظاهر باشد را قضا و ظاهر حال که برکت در آن حال که خدا را شکر نزد عبادت
تناسل یا معنوم و اگر شکر بر است میان تناسل و شکر بر عبادت
تناسل یا عبادت حال تناسل و قول او که این تناسل که شکر است بآن پس
مجاوبان یا کوه که برکت بر آنست که شکر یا کوه که خدا را شکر یا کوه که
طلب دنیا میکند از خدا را شکر و حج یا کوه که را کوه دنیا میکند و آنرا
در آخرت بجز عبادت و بجز طلب دنیا و آخرت هر دو یکست و ایشان را
تناسل است از آنکه طلب نموده اند در دنیا و آخرت و احسان او که قول او
اولی است که تناسل یا کوه که شکر است بآن پس تناسل یا کوه که شکر است بآن پس
مجاوبان و اگر آن که کوه که شکر شده اند ایشان را تناسل است خواه در دنیا
خواه در دنیا و آخرت هر دو تناسل است اول را خدا را شکر دنیا میدهد و تناسل یا
دنیا و آخرت هر دو تناسل است اگر روایت کرده اند از امام باقر
که فرمود ما بیعت شدیم با اهل بیت و ما جز آن استیجاب نداشتیم تا ما اهل
بیت استیجاب فرمودند و دنیا و اما آنگاه که تناسل یا کوه که شکر است بآن پس
چنانکه درین که ما عبادت را از تناسل حج و اگر خدا را شکر در آن تناسل یا کوه که
کوه که استیجاب میکند از خدا را شکر و ما را را اما صالح استیجاب میکند و آنرا

[illegible][illegible][illegible]

[illegible]

و جب شود بر او تحقیق کند غیر شتر او بین آن کند که هر دو است که در حقیقت
ممکن بر یکدیگر با هم صاع و اگر از آن نیز ظاهر باشد واجب شود بر او که در آن
و در اینجا هر یک بر یکدیگر ظاهر و واجب اول در مثل گوشت که در آن باشد و اگر
باشد از آن واجب شود بر او تحقیق نیست که کند و من آن کند نیز واجب نیست
بر کسی که بر یکدیگر ظاهر و اگر از آن نیز ظاهر باشد واجب بر او نمی باشد
از آن بهاره و واجب اول در مثل آنکه گوشت را بشود و اگر از آن نیز ظاهر باشد
حقیقت او غایب و بین آن کند که هر دو بر یکدیگر نیست که بر یکدیگر با هم صاع
و اگر از آن نیز ظاهر باشد و در روز و در وقت و در وقت و در وقت و در وقت
حقیقت نیست که اگر از آن صاع در او هم هیچ واقع شده باشد و حقیقت که اگر از آن
نیز واقع شده باشد و اگر صاع نیز مستقل از وقت هم مذکور باشد پس اگر از
صاع دارد و در وقت و ظاهر است از آن واجب بر او نیست که از آن در وقت
اخراج و اگر حقیقت بر او صاع ندارد و واجب حقیقت آن صاع مستقل از وقت
و قول و البته ذوق خلقت بقول او ظاهر باشد و بعد از آن مذکور و صاع در آن
صاع حقیقت است از او پس صاع در وقت که در آن صاع حقیقت آن ظاهر شود و در
از آن متصل است و قول او البته ذوق است بر او که هر دو صاع است و اگر از آن
بهر هم حق صاع بر او رسیده اند که است و نیز بر هر چند هم است و ظاهر
این که هم است بر او که هر دو صاع است و نیز بر هر چند هم است و ظاهر
صاع قول او است و حقیقت آن باشد که صاع است و صاع قول او است
گوشت از آن زرد آید و پیش از اسلام واقع شده باشد که صاع بر او صاع است

لا یخلفوا شیئا من ذلک ولا یشکروا له العباد ولا یقین الذلک لکلام
بیتهم من کلماتهم و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
فوقهم ان یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
به اعتبار کلامه و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
چونانکه که برانند و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
و نه چنانکه که برانند و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
از پروردگار که یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
کینه و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
از پروردگار که یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
ظلم کند بر ایشان و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
حکم بر من و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
تنها نزد پروردگار است و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
مردمان را که یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
بدین حکم که یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
شاید که یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
بر زبان شیطان پس چون حکم بر من است و یؤمنوا به و یؤمنوا به
که حقیق در آمد و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
بچاره بایان بدینکه که یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
بجای آمد و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به

که یؤمنوا به

که یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
از پروردگار که یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
ایشان را که یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
مصرف است و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
باشد و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
ایشان باشد و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
عبادت پس بر این مصلحت و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
مناسک حج باشد و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
هرام مقدس کند کان طواف کعبه است از اقامت یمن و یؤمنوا به و یؤمنوا به
حالت از فاعل آیتین با صفت آیتین باشد و یؤمنوا به و یؤمنوا به
آیتین و مراد از فضل فاعله نماز است با نواب آفت پس که مراد مطلق
مقدس کند کان کعبه باشد و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
از لفظ آیتین در سباق لغوی و مناسب سبب نزول مذکور است و یؤمنوا به و یؤمنوا به
مراد از فضل پروردگار فاعله نماز است و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
بمقتضای این مسلمانان و کافران این آیه منع شد با اینکه یؤمنوا به و یؤمنوا به
بجمله کلمات و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به
از آیتین مسلمانان باشد که یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به و یؤمنوا به

طلب نفسل پروردگار خود بیشتر و او این آیه منسوخ نباشد و غیر فائده که
احتمال آنرا هیچ است زیرا که نفع خلاف اصلیت و تخصیص مجرب است از او
و با آنکه اکثر مفسران بر آنند که در سوره بایده اصلا منسوخ نیست و غیر اینست
اگر روایت کرده اند از رسول الله که فرمود سوره بایده آخر سوره است که نازل
شد مثل دایند صلال او را و عوام دانید عوام آنرا و مراد از لغز فاعله او
ایمانی چند است و حال اسلام بعد از تحريم او در حال اعرام و قول او و کلام
میزان از هم مجرب بر گناه داشتن کسی بر او آن و معقولست معقول اول
صغیر غایت و معقول دوم اعتدال از اعتدال بمنزله عدان و ظلم و جهل
دارد که از اعتدال بمنزله کشیدن باشد بمنزله آرد شمارا شدت و شمر اهل که
درنگ و ظلم و کسب بر ایشان و انتقام از ایشان بعد از اسلام ایشان باور
کنند که کشیدن از خود و خداوند و انتقام از ایشان و کشیدن نفع نازل
و ضم او بهر و فرات واقع شده بمنزله شدت و شمر فاعله او و کشیدن است
و آن شدت و کشیدن بر آن صند و کشیدن بر نفس مستعد است کشیدن و بر نفس
آیه مذکور دلالت میکند بر وجوب رعایت نشا کسج و وجوب رعایت
صورتی مشر عوام و مدبر و قلابه و حج و در اینجا بعد از احوال کشیدن
و کشیدن بر خود و کشیدن و کشیدن بر نفس مستعد است کشیدن و بر نفس
و کشیدن بر نفس مستعد است کشیدن و کشیدن بر نفس مستعد است کشیدن و بر نفس
از ذکر بمنزله خداوند است که ذکر کشیدن و کشیدن کشیدن حکام خداوند است
پس آن تعظیم مجرب است مراد او از ذکر ثواب نزد پروردگار و اولاد که از آن

شده است از برادرش چهار پادشاه گشته و گاه و گاه سفند است که از او خبر نمانده
برشماریم آن پس اجتناب کنید از پلیدی که اجتناب نیست و اجتناب کنید از رفتن
در وضع جدا که قول او در ذلک اشارت است ایچند ذکر شده و در است سابقین
که قول او در ذلک آنکه از او نیز هیچ مکان نیست است ماعول او در ذلک غیر از او
الذین یقین از اسلام چنانکه سابقا بتفصیل معلوم شد و ظاهر آنست که بعضی مستند
محمد رفت نیز لازم او را نشان ذلک و احتمال دارد که معقول فصل حدیث
باشد بغير ذلک و بر هر تقدیر بر از قبیل فصل خطاب باشد سان و کلام
مثل مثل خداست لهذا در آن لطافتین شراب بغير حال اینست در سخن
که ظاهر از است بر آنست بر تر از کثرت و این نوع فصل خطاب در کلام
محققان سابقین است و احتمال دارد که عطف بیان مایل باشد از جهت
عینی جهت تعظیم او و نیز او بر وجه اکل چنانکه از اسم اشارت بعد مستند
کرد و مثل قول او ذلک اگر کتاب لیکن وقت مطلق بر قول او اینست
الطایفه از آن و حرمت جمع حرمت و حرمت خداست و نیز اینست
محرم و معطل باشد نرداد و جایز نباشد گفت او و جمیع او را در آنجا
و تکلیف شرعی باشد و احتمال دارد که مراد تکلیف متعلق بکلی باشد
بغير تنبیها لیکن قول ظاهر از جهت تر از کثرت جمیع صفات بغير تنبیها
و مراد از تعظیم آنست اعتقاد حقیقت آنهاست و عدم جواز مخالفت آنهاست
و البقیه آنست که مراد خداست و جهت پست حرام و مسجد حرام و دیگر حرام
و شرع حرام و محرم و غیره و قول او نیز کلامی نماند که در صفت مشبه باشد

21

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

[illegible]

محمود

در جواب ابراهیم که در رسیدنم کسی را که امان آورد باشد و کسی که فر
شته و شفع بر من و دفع راجان اندک پس بعد از آن حضرت میگردان
د و او را باز گشتن بسوی عذاب آتش و دوزخ و بدخل ناز گشتن است
عذاب آتش و دوزخ بدو که کلام آخر حضرت است از بر طرف زمان متصل
بماضر و برین تقدیر تقدیر آنرا چنانکه مشهور است در مثل انعام که حضرت
بلکه تا هاست از تقدیر فعل و برگردان ما فرماید باشد استقل او را بدو و بعضی
اگر خواهد گفت آفت زان کلام استیم پس بگویند که حادثه را که واقع شده در آن
که گفت ابراهیم و قول او اینست بجز مصفت همین است چنانکه ظاهر است
و برین تقدیر است و آخر شبهه محال باشد از فعل است و فعل در کلام
مثل شهر عاذر بعضی خواند و آن را بدو که بعضی صاحب این باشد و درین
تقدیر مصفت محال باشد و در ادراست کوتاهی است از گشتن از آفت
و دوزخ است و در کلام آن و در آن تقدیر مصفت عاذر تقدیر چنانکه در
از امام صادق علیه السلام است از عذاب و شکنجه و آنگاه در عذر
در نسخ است و در آن فرات میراست چنانکه در است و در است
از امام باقر علیه السلام است و در آن چنانکه در است از امام صادق علیه
السلام بر تقدیر اول و عذر را که در است بر مایت و کلام و بعضی
اهل کلام بر تقدیر ثانی و عذر است بکثرت شوق و اخلاص و در کلام تقدیر
مستجاب شده و بر بدخل چنانکه در است و قول او در آن تقدیر
به آن و قول او در آن تقدیر است از امام باقر علیه السلام

من است که آنرا چون بفرمانت رسید گفت از این پس من فرستادم آنرا به خدمت
موضع را و فراموش نمودم که آن در روز اعظم و مراد از آن بود که از این پس من
و عقیق منقبت با و با عیادت من در وقت مراد از قبول بود از این پس و در قبول
با قبول بود و انابت ایشان از آنکه اسل و آوا و صیای ایشان میگویند
از حد کنان صیغ و بکبره با مراد قبول بود در ذریع ایشان با امر ایشان
و با امر مقدم و مخزن را که تعلق آیات از این که در گذشت به حکام چنانچه
و تعلق ایشان با عیادت ایشان است برادر کسب احوال چنانچه مراد از آن
کتاب الحجاب بدانکه عیادت در وقت معصومیت اینها عیادت اینها را که
در راه خدا رفتن از حد بفرستیم با هم او که طاعت و در شریعت با اینها
عبدت تعویذ احکام اسلام دست ایشان را و او را از اعظم احکام است
چنانکه مراد است از رسول خدا که گفت من کل کلمه بفرستادم از این پس
طبیعتی که در تعویذ الهی هر یک که از عیادت تا آنکه گشته شود مراد در راه خدا
چون است در گشته شدن او در راه خدا هر چه بگوید که مراد است از این پس
که گفت آنجا با شریعت از این پس بفرستادم از این پس مراد در راه خدا
در راه خدا که است حد از این پس او را در عیادت از این پس در گشته شدن او در راه خدا
سبب است اول در عیادت مراد است و در راه خدا که است حد از این پس او را در عیادت از این پس در گشته شدن او در راه خدا
و از این پس فرموده است که بفرستادم از این پس مراد است و در راه خدا که است حد از این پس او را در عیادت از این پس در گشته شدن او در راه خدا
که مراد است از این پس فرموده است که بفرستادم از این پس مراد است و در راه خدا که است حد از این پس او را در عیادت از این پس در گشته شدن او در راه خدا
شد است بر سر کار از این پس مراد است و در راه خدا که است حد از این پس او را در عیادت از این پس در گشته شدن او در راه خدا

المر

که مراد است از این پس فرموده است که بفرستادم از این پس مراد است و در راه خدا که است حد از این پس او را در عیادت از این پس در گشته شدن او در راه خدا
بدانکه مراد است از این پس فرموده است که بفرستادم از این پس مراد است و در راه خدا که است حد از این پس او را در عیادت از این پس در گشته شدن او در راه خدا
مراد است از این پس فرموده است که بفرستادم از این پس مراد است و در راه خدا که است حد از این پس او را در عیادت از این پس در گشته شدن او در راه خدا
و تعلق ایشان با عیادت ایشان است برادر کسب احوال چنانچه مراد از آن
چون است در گشته شدن او در راه خدا هر چه بگوید که مراد است از این پس
که گفت آنجا با شریعت از این پس بفرستادم از این پس مراد در راه خدا
در راه خدا که است حد از این پس او را در عیادت از این پس در گشته شدن او در راه خدا
سبب است اول در عیادت مراد است و در راه خدا که است حد از این پس او را در عیادت از این پس در گشته شدن او در راه خدا
و از این پس فرموده است که بفرستادم از این پس مراد است و در راه خدا که است حد از این پس او را در عیادت از این پس در گشته شدن او در راه خدا
که مراد است از این پس فرموده است که بفرستادم از این پس مراد است و در راه خدا که است حد از این پس او را در عیادت از این پس در گشته شدن او در راه خدا
شد است بر سر کار از این پس مراد است و در راه خدا که است حد از این پس او را در عیادت از این پس در گشته شدن او در راه خدا

باشد و این اعمال را دست زبیر که خفصت و بر شیده و نوک بر خیزد بر
مسز اولی ترسخ لازم نیست زیرا که خفصین معاف از این تعاقب می گردانند
نکند بر خفصین مگر در معصوم محالست و در مثل این مقام و آن معصوم خفصت
مستبرک است نه نقصان علم و اصول و اگر چه معاف است و دیگر و در او ای که ای که
معاف است و دیگر و از جمله که معاف است و دیگر و از جمله که معاف است و دیگر
و دیگر و از جمله که معاف است و دیگر و از جمله که معاف است و دیگر
بر چند و یکبار و بر کونج مجاوران از دست شرقی آن چنان که می بیند شده است
فصل در بیان **فصل در بیان** **فصل در بیان** **فصل در بیان** **فصل در بیان**
معاف است از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب
آن که معاف است از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب
پس هر یک که معاف است از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب
بر شا و بر می گرداند از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب
و معطل است بر احوال ایشان و سبب نزول این آیه آن بود که چون رسول خدا
بعد از ابرج و عدم و سبب که شد و در معصیت نزول فرمود و گفت ای که معاف است
در معاف تو آمده و نگذاشته اند و اگر که بگوید و آری می بیند که سابقا ذکر شده
و این صریحت در معاف و از القصد بود که از ما چهار معاف است و آن حضرت و دنیا
سال که از سال حیدر که بر منبر شده و هر اجمعت فرمود و در سال دیگر و دنیا
و دیگر و از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب
معاف نگردد و ای که معاف است از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب و از این تعاقب

ماہنامہ

[illegible]

22

ازین کلام ترجیح یافته است و آنان که بپسندیدند و مایل به تعقیب نموده اند
 مستحق محبت هستند اگر چه در بیان ایشان نیز گفته است و مایل به تعقیب
 روایت کرده اند از زین بن ثابت که گفت نزد رسول خدا ص بودم که ناگاه
 از روی برآگفتند ظاهر شد و چون تکلیف شد فرمود که بنویس این است
 مذکور در این حدیث که گفته اند قد اولى العزیر بنی کاهل بن ام کلثوم
 که بوده اند و سبک است و گفت امر رسول خدا ص که است حال کسی که قدرت
 نداشته باشد بر عباد سبب علم منشی که در میان مجلس با زانو زدن
 ظاهر شد و چون تکلیف شد گفت مرا که بخوان آنچه از منشی می خواند است
 مذکور در حدیث قد اولى العزیر فرمود که بنویس لا یستقر العزیر قد اولى العزیر
عزیر اولى العزیر قد اولى العزیر تا آخر است پس علی بن ابی طالب را
 و سبک است که اگر است مدد بکنیم حال و موضع اتفاق او بر عباد ظاهر کردن
 شاید که آیه مذکور در این حدیث بودم و ظاهر است که در این حدیث و در حدیث
 دوم و سبب نیز قاعدین غیر اولى العزیر باشد و قول قد اولى العزیر اول
 از جمله معطوفات است بر دو وصف و بعد از آن مطلق است مالم بر این
 حاضر یعنی بر وجه و کلام معقول اول حدیث که مذکور شد بر سبب اهتمام
 ایشان او و ثنوی او و عوض از صفات الهی است یعنی ظاهر قد اولى العزیر
قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر
 ماضی مطلق او بعد از اولى العزیر و قول او قد اولى العزیر قد اولى العزیر
 اول و نصب قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر

و مایل از و احتمال دارد که در حدیث قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر
 ماضی از و در حدیث قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر
 ماضی از و است و قول او قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر
 و وجه بیان تفصیل که بعد از آن بر عیدین مذکورین بطریق اجمال و تفصیل
 مبانی است در تفصیل عباد و ترتیب بران و در ترجیح و ملائمت
 سبب عباد و ملائمت و سبب گفته اند که مراد از و در حدیث است
 حدیثی که در حدیث قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر
 از و در حدیث قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر
 قاعدین مذکورین ثانیاً مضافان با عیدین است و ازین قاعدین مذکورین
 ثانیاً مضافان به حدیث از جمله تفصیل که بعد از آن بران قاعدین یک است
 و تفصیل ایشان بران قاعدین در حدیث قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر
 و در حدیث قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر قد اولى العزیر
 رسول ص که بگفت در یک از حدیثات که تحقیق کرده اند در حدیثی
 که قطع نیست و او را او می نامند و هر اهل که ایشان همه می نامند و
 ایشان آنانند که بنابر این صحبت و ملائمت ایشان مایل است بحدیث
 ماضی مطلق است که بعد از آن که مراد از و بعد از آن ثانیاً مضافان
 با کاهل بن ام کلثوم است و از قاعدین ماضی مطلق او ماضی مطلق است
 ماضی مطلق او ماضی مطلق است و ماضی مطلق او ماضی مطلق است
 ماضی مطلق او ماضی مطلق است و ماضی مطلق او ماضی مطلق است

برگزید است نزد خدا رفیعی از خدا نکران و راه و راهی که هر دو می شود
از او از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
بیزاری است که هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
را پس از این و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
او پس از این و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
بیزاری است که هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
قول او و بر او که هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
بر او که هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
ان است که هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
مقام است که هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
و سران و سران که در این است بلکه در هر
از او که هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر

نزد مسجد کرامت تا آن زمان که ایشان می گفتند باشد و مسجد کرامت پس از آنکه
کاظم را بنام کشید ایشان نزد مسجد کرامت است که در هر
در دنیا و سبب نزول این آیه آن بود که چون صلح صلح و صلح صلح
ترسید که در سال آنده سال باید کرد پس از آنکه
و از آنکه هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
مقام است که هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
میکنند که هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
پس از آنکه هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
از آنکه هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
کاظم است که هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر

از آنکه هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
مقام است که هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
پس از آنکه هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
از آنکه هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر
کاظم است که هر که از فتنه و طغیان و سران و سران که در این است بلکه در هر

کرد اینده نیز ذات خورشید که اندک از کوه و افراسیاب و این
شیخ ایشان فرمودند و گفت که ترسانان کافر شده و مرا بگو چه قدر باقی
شده و اشاره با نبات نه نمیدهم و هر کس که از جماعت منزه نباشد
گفته اند که خداوند را چه پسر علی و محمد بنی است و شاید که در بعضی
که دسمانان بعضی در مسافه هستند و در او را بنیاد کنند و میگردد
و حکایت که که در بعضی مشبه از طوایف که گفته اند به ستم و در آنکه
ایشان گفته اند که خداوند را چه پسر علی و محمد بنی است و شاید که در بعضی
زاد است گفته حکایت که در انداز او و در گفت او که مسافت از ده از فرج
در پیش خداوند و هر چه از آنست از منزه پسر و گفت که خداوند پسر است
و گوشت است و درخت است و او را اندام و اعضا است و در زبان و
چشم و گوش است و نیز حکایت که در انداز او و در خداوند از منزه پسر است
میان تر است و از منزه پسر است و معبد مر است تا بگوید که گفته چشمت
بر او آید و ترشنگان پسرش در منزه و چندان که پسر بطرف آن فرج
که چشمت بر او آید بر عرض منشته است و بر سر عرض چنانکه است از پسر
و هم از منزه پسر گفته اند که خداوند علی و علی پسر او آید بر شکل
او را در در در در منشته است تا بگوید که پسر ایشان در دنیا و بر باد
سراسر منزه او ساخته بودند و در منزه او آید بر شکل او را در در منزه پسر
و گویند که خداوند را چه پسر علی و محمد بنی است و شاید که در بعضی
و که به مثل سر و در منزه و علی و محمد بنی است و شاید که در بعضی

که از این

که از منزه پسر است و شاید که در بعضی
و حکایت که که در بعضی مشبه از طوایف که گفته اند به ستم و در آنکه
ایشان گفته اند که خداوند را چه پسر علی و محمد بنی است و شاید که در بعضی
زاد است گفته حکایت که در انداز او و در گفت او که مسافت از ده از فرج
در پیش خداوند و هر چه از آنست از منزه پسر و گفت که خداوند پسر است
و گوشت است و درخت است و او را اندام و اعضا است و در زبان و
چشم و گوش است و نیز حکایت که در انداز او و در خداوند از منزه پسر است
میان تر است و از منزه پسر است و معبد مر است تا بگوید که گفته چشمت
بر او آید و ترشنگان پسرش در منزه و چندان که پسر بطرف آن فرج
که چشمت بر او آید بر عرض منشته است و بر سر عرض چنانکه است از پسر
و هم از منزه پسر گفته اند که خداوند علی و علی پسر او آید بر شکل
او را در در در در منشته است تا بگوید که پسر ایشان در دنیا و بر باد
سراسر منزه او ساخته بودند و در منزه او آید بر شکل او را در در منزه پسر
و گویند که خداوند را چه پسر علی و محمد بنی است و شاید که در بعضی
و که به مثل سر و در منزه و علی و محمد بنی است و شاید که در بعضی

و کفر که عوام و بدو باشد باشد
در محراب که بدو باشد باشد

191

وہذا تذکرہ ازاد انہما ویکسیر

مرکز و امور محله

پس در آمدن طعن و اگر است
او را که در لایم صفت

بنا به طالب نداشت را متوقف بچشم من هرگز که حواصداً نکرده بودم در پیش
و بخرج در بهر کار و در برابر اجیم در بهر و در وی ایستاد و بچشم من
با یکدیگر نکرده بچشم من بچشم من است و در هر دو که متوقف می ماند
الیه و خداوند گفت که او را القیاس بچشم من گفت و بچشم من که بچشم من
سکون فریشت الله محمد صلعم بمنزله من سوال کنید از شش تا بچشم من
چرا عید علیه السلام و صاحبان و بزرگان مثل الیه و محمد و شعیب و ایشان
از و سوال میکردند سوالشان منقطع شد پس آنرا گفت یا کعب بن
عبد شمس که این عظمی است از دنیا اگر کسی بود که آنرا در اختیار بگیرد
که خداوند از او را بخواهد و او را بخواهد من و او را بخواهد من و او را بخواهد
که ناکب بن قریه را بگفت و او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
زین را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
در قول کرده و در بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
و در خبر صلعم را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
به آنکه بچشم من او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
گفت یا لیسکر که بچشم من گفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
نزد بچشم من گفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
بچشم من گفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
ایشان را و در خبر صلعم را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت

کردن

اندر

کردن در دنیا و بچشم من گفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
و این سخن را در قول است که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
نیاست که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
را گفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
سکون فریشت الله محمد صلعم بمنزله من سوال کنید از شش تا بچشم من
چرا عید علیه السلام و صاحبان و بزرگان مثل الیه و محمد و شعیب و ایشان
از و سوال میکردند سوالشان منقطع شد پس آنرا گفت یا کعب بن
عبد شمس که این عظمی است از دنیا اگر کسی بود که آنرا در اختیار بگیرد
که خداوند از او را بخواهد و او را بخواهد من و او را بخواهد من و او را بخواهد
که ناکب بن قریه را بگفت و او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
زین را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
در قول کرده و در بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
و در خبر صلعم را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
به آنکه بچشم من او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
گفت یا لیسکر که بچشم من گفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
نزد بچشم من گفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
بچشم من گفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت
ایشان را و در خبر صلعم را بگفت که او را بگفت که او را بگفت که او را بگفت

اگر در این بر سر شش است

منه و انما

و ریت

بیاض

دیت میدید بر منبر نبوت از پیغمبر نوال کردند فرمود که دست بر خیزد و
در روز نوزاد با یکدیگر محضوت کردند و غطفی عمر آن حکم نمود دست
عمر بر خیزست و با آن زمان که دست عیسی علیه السلام آمد بر عیسی علیه السلام
آن زمان را بر او عطف و بند داد و هیچ نکردند عیسی فرمود و گفت ایوه
بیا بر یکدیگر گفت این بچه را چه و بگویم که هر یک بچه را چه و بگویم
هر دو زن یکی را فرستاد و آن دیگر گفت الله الله یا ابا الحسن ایضا
اینچنین میخواستند بود من میگویم که او را بگویند فرزند عیسی علیه السلام
الله بگویند این پسر از آن نیست و آن دروغ بگوید و بگوید که هر دو زنی
بر در شفقت بر او دلش نداده و هر یک بر او بدیدیم که در سجده از آن زن دیگر
اعتراف داد که این بچه از نبوت بر آن زن دیگر است حقاً عمر شاد شد
و دعا کرد عیسی علیه السلام و گفت لولا عیسی لعنک عمر و اگر که بگویند
زن را که شهادت زانیده بود عیسی علیه السلام فرمود اگر حواجر حضرت
کم کم نوزکینا بحدار الله در کینا بحدار الله و عطف و محبت از منون را
بهر محلی فرزند و از شیر باز گرفت و در دست سی ماه باشد و حواجر
فرموده است که و اللوات بر حضرت اولاد و این حرفین کا جوق بر نواز
با یکدیگر شیر دهند فرزند از او سال تمام عمر آن زن را که گفت
لولا عیسی لعنک عمر و پس از آن گفت که در احکام تا یکدیگر میشدند عیسی
حکم کرد و در حضرت تعضیل میکرد با آنکه خداوند است و بر او است و هر که
باز آنکه بر این عطف و بگویند که از امامت را با شهادت الله است پس از وی

عنا لفت

عنا لفت کرد کسی را که پیش از او بود و از آنکه او تعویض نکرد با حقیر مردم و این سخن کرد
و نیز تعویض نکرد با امامی بلکه ائمه و حوز و بر سالم سوله عطف و گفت که السلام
زاده بود سرور و در هیچ شک نبود و عیسی علیه السلام حاضر بود و هیچ
در نمک آن میان فاضل و مفضل و دست راست که فاضل مقدم بود بر
مفضل و بعد از آن طعن زد بر ایشان که این را که بود و بر او شهادت و
ظاهر که اگر او نموده است که مستقل شود و هر مرد را بعد از ترک چنانکه مستقل
بودند بندگان و هم مستقل شدند چون است و او ششش که وضع کرد و دیگر
باز به باطل کرده و در چهار کس وضع کرد و دیگر باز و در کس پس از آن در یک
کس و این را بعد از آن بن بر عطف که شهادت بعد از آنکه وصفت کرد و او را
بعضیت و تصور بعد از آن گفت که مستقی شوند عیسی و عثمان بر خبری
قول قول ایشان است و اگر مستقی نشوند و بدو که شده قول قول
آنست که بعد از آن بن خوف باشد یا ایشان برادر آنکه او عالم بود که
عیسی و عثمان بر خبر مستقی نشوند و بعد از آنکه اول گفته اند بر او شهادت و
عشق عثمان پس از آن گفت که ایشان آید و زنده بگویند که از ایشان
که آن ایشان زنده و گفت هر کس که مخالف کند با چهار کس از ایشان
او را بکشند یا هر کس که مخالف کند با آن قوم که بعد از آن با ایشان
بر حقیقت چنانچه راه و دشمنی است پس از آنکه عیسی و عثمان گفت که اگر
مخالف است عیسی و عثمان که بکشند پس چنانکه مخالف است و این است و عیسی
گفت که تو دینی مخالف شوی این را بر او عیسی و راه و دشمنی که بکشند

نموده و بدست بن عمار و فرزند که برهان سوله امیر لوزی بر سر علی السلام در لایحه
 اسلام و کلاه که در امیر لوزی بر سر علی السلام و عمار را در طلب یکدیگر داشت
 مضامین کند بر او و یک گفت و پیش میبردت علی علیه السلام و تو هست که جده
 شرب مستطیل کند و ده زن و دلبین صید را تا جایی علی السلام آورد
 و گفت لا بطل حد آئینه و اما حاضر میسر حد آینه باطل نشود و بخیر
 و با یک تازی و نیم روز بعد از یاد است که در آن به دست است و با یک تازی
 اینهاست داشته اند و بعد از آن و خیاخی که در با و همه مسلمانان تا ویرا
 بگشتند که در دور را عیب کردند و او را گفتند قایم بشد از بر کوفتی
 روزانه و حاضر شد بر سید ارتقوان و اخبار درین باب بشنید
 که خبر نکرده و شهرستان که قوت و شتر است اما در آن طایفه با یک
 که مشرف در کرد و دنیا بدید پس از شنبه طایفه ای شد و نو و کوه ای شد
 در مرض سید صلی الله علیه و آله و آقا بر آمد است که از این حدیث گفت
 مشکای که در پنج رسول نیست شده در آن یک روز وفات یافت فرمود
 اینگونه بود آنچه فرط است که کم که تا لا تعلقوا بعد یعنی و آینه
 و کافه میزد و بر دنا پیر شاکس پد نو رسم که شایان کراه نشود
 پس ازین عمر گفت آن صاحب که بهر حشمتان که با لایحه میزد و سر که
 صاحب شایان هر دو میگویند کتاب خدا را پس است و حدیث ایشان
 بطول انکار میدهند صلی فرمود تو میخوانی تا تیر لایحه الشایع که تیر یعنی
 بر غیر بد از پیش از و شایان که شایان است که بد پیش از و خلاف و نیم

و از آن دویم در حقه

در کوفه

در بخیر او است که فرمود و آینه ای که اساتید لوزی الله الشیخ علیها
 این کار را از کینه کشد اسامی را الهی خدا را که کس با و کاران با این
 ماند و اسامی بر آن آمده بود از مزین قوی گفتند از بعد از این شد
 و در اجیت اشغال فرموده و پیروز قوی گفتند و بخیر از صحت است و اول
 بینه و که صرافت که کم سبب در وفات او گفتند که اگر یک که تیر در است
 او را بشنید باره بار که کم لیکن او را با کسان بر دند چنان که تیر بر یک
 و او یک که گفت هر که تیر را می پرسیدند و هر که خدا را می پرسیدند
 او زنده است زنده که هر که تیر و چهارم در راه و طریق است
 و عظیم تر خطای که میان است است خلاف امام طریقت و دیگر که هیچ
 شمشیر کشیدند در اسلام و قاعه و نبی چنان که بر امامت و در زمان
 و خلاف کرد و صاحب و انصار و گفتند از امام و از امام و اتفاق کردند
 که هر ایشان سعد بن معاذ را استوار تر شد پس از آن ابو بکر و عمر رسیدند
 بنی ساعد و حاضر شد و عمر دست با او بگرداد و دست که پس از آن مرد غیر
 سبب که اند که گفت آن سبب غلط بود حد از شایان مسلمانان از آن
 آن نگاه دارد و در هر کس با مثل آن کرد و او را یک شنبه و ایر لوزی یعنی علی
 بخیر و دهن و طاعت که در آن پیغمبر مشغول بود و او با جعفر از سبب
 مختلف شد و بجم در زندک و برات ازین از پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم
 که او بگوید از آن بر او تیر که از پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم نقل کرد که گفتند شایان و لایحه
 و تیر که محمد بن جعفر از جماعت پیغمبر انیم میراث از ما میگردند هر چه با یک ایم

من مختلف عهدا

مختلف عهدا

مقدمه بر پیشتر در نقلی ماضی زکوة حضرت کرد ابو بکر با ایشان
و بعد کرد عمر در ایام خلافتش با رسول الله و در ایشان با کرد و این
و بعد از آنکه با کرد و منعم و ترضی ابو بکر و عمر و عثمان و علی و این
بغیر از اینها در بعضی دیگران ترا در پیشتر آمد و در اتفاق کرده و این
اختلاف بر امامت ایشان و اختلافی بسیار واقع شد از آنکه در آن
حکم این امیر را پس از آنکه پیش از او از مدینه دور کرده بود و او را طریقه
رسول الله نام نهاده بودند پس از آن که شفاعت کرده بود ابو بکر
و عمر ایشان قبول کردند و در آن روز در آنجا که در آنجا بود
دور کرد ابو در آن روز نه فرستاد و در آنجا که در آنجا بود
افقیه تسلیم کرد که در این میان در آنجا که در آنجا بود
نشان آمدند این امر را پس از آنکه پیشتر صلح نمودن آنجا که در آنجا بود
که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
عالم شام و مسجد بنی العاصی که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
عالم مصر و هم در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
و بعد از آنکه در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
نفسی که در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
صفتی و خدا کردن مردم بنی العاصی از روی انحراف و در آنجا که در آنجا بود
و بعد از آنکه در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود

و اینست
و اینست که در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود

خلاف

خلاف میان او و عباسی که نهروان از فرمان و سران آمدند و بعد
عنه قیام کردند و این بود و در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
برو و در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
ایشان و ظاهر شدند در زمان و در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
فرمانده به دست بیاید و در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
فرمود که بیک یک از آنان که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
و در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
نظر کن که در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
نشان آمدند این امر را پس از آنکه پیشتر صلح نمودن آنجا که در آنجا بود
که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
عالم شام و مسجد بنی العاصی که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
عالم مصر و هم در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
و بعد از آنکه در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
نفسی که در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود
صفتی و خدا کردن مردم بنی العاصی از روی انحراف و در آنجا که در آنجا بود
و بعد از آنکه در آنجا که در آنجا بود و در آنجا که در آنجا بود

سبب

منهج اول

فهرست

فصل ششم در

دفتر

[illegible]

خواند مردمان ایستادگی

یا رسول الله این خانه عقیقه و فاطمه از آن حیدر است پیغمبر صلوات فرمود علی بن ابی طالب
پیغمبر از این خانه عقیقه آن خانه است و مادر رسول الله وصف کرده در آن شب
مردمان را بچرخ زکات کند بر از نصیبت ایشان پس عقیقه امام باشد
و الله لا یزیدکم مفضل را تقدیم کرده باشد بر فاضل بر مان صتم قول
خدا عز و جل لا یزیدکم علیه اجر الا الله و لا یزیدکم علیه اجر الا الله
میفرماید که است خنده را بگو که من برین ادا رسالت از شما فرمودم و چون
اهل بیت من دست و پا زدند و دست کرد احمد بن محمد بن علی بن ابی طالب گفت که رفتی
که این آیه فرموده اصحاب که خنده با رسول الله است که بر آن است که گوید از رسول الله
واجب که بر ما دست ایشان گفت عقیقه و فاطمه را با ما و همچنین میفرماید
که شعله را بر سرش و همچنین میفرماید که دست و پا زدند و دست کرد احمد بن محمد بن علی بن ابی طالب
از صحابه دیگر واجب است مودت ایشان پس عقیقه فاطمه باشد و او
امام باشد و بر او است که عقیقه فرموده است و اعتقاد او امام بود و او
پس واجب باشد طاعت او و اینست من از امامت بر مان استم قول
خدا عز و جل و من الحسن بن علی بن ابی طالب استقامت در صفات الله عز و جل
که پیوسته که نفس خود بر خدا عز و جل ایضا میفرماید که گفت و فقی که
رسول صلی الله علیه و آله فرمود که هر که است که عقیقه علیه السلام در اهلیت کرده
تا دین او را بگذارد و او را عقیقه که از آن مردم پیش میبرد و با خداوند
رسالت و آن شب که کافران که در سر رسول در آمده بود و نه پیغمبر صلی الله
علیه و آله است که بنا برده عقیقه را فرمود یا عقیقه ای که بر پیغمبر و آل او

و بر من فرموده

و نه عقیقه را می فرموده عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
حضرت من و در عقیقه و بر پیغمبر و خیرین که از ایشان هیچ کس را بر من نماند
و عقیقه عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل و الله عز و جل
بهرین و سبک بنی که عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
پس بر من و سبک بنی که عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
بنی که طالب است و بنی که عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
ا بر طایفه از اهل الارض فاطمه را فرموده است و الله عز و جل
و سبک بنی که عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
الله عز و جل که عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
شما را از هر که را بنده من و سبک بنی که عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
خویش ایشان هر یک که عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
و عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
که امیران او و عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
و بر فاضل او و عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
و بر من ایشان هر دو را عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
و سبک بنی که عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
برای طالب است و سبک بنی که عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
خویش ایشان هر دو را عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل
و عقیقه ای که بر من فرموده است و الله عز و جل

7

الحبيب

قال لا يزال عندك
كثير من السجدة
من فكم كند كان

لا اعززم

[illegible]

پس از وفات او همچنان دین باشد و این بر حق است و اهل بیت میکنند
بر امامت علی بن ابی طالب و اهل بیت است که در است کرده اند همه را ز قول
پیغمبر صلی الله علیه و آله تا که یکم سال از شهادت پیغمبر صلی الله علیه و آله
عزیز اهل بیت بر او بیعت کردند و این بیعت را بیعت کهنه میگویند که در زمان او
که شش گسید به آن هر که را در آن بیعت کردند و این بیعت در زمان او
من اهل بیت بود و این هر دو از هم هر چند باشند تا و فکر هر چه میگویند
و نیز روایت کرده اند که او فرمود مثل اهل بیت یک مثل من است و من
بجای و من خلف منم و من بیعت منم مثل من است و من مثل من است
هر که در آن بیعت شد علم یافت و هر که از آن باز نماند و غرض
و این دلالت میکند بر آنکه واجب است که اهل بیت پیغمبر
ایشان علی بن ابی طالب باشد که امام باشد و از صحابه دیگر دلیل دهم
است که روایت کرده اند از محمد بن ابی بکر که گفت من از اهل بیت
که احمد بن حنبل که روایت کرده اند از محمد بن ابی بکر که گفت من از اهل بیت
و آنها که ای فرزند برادر من علی بن ابی طالب است و این هر دو
دست دارد و پیغمبر حسین را در این زمان دست دارد و با او را نشان
دست دارد و با او را نشان در در میان دست و این است که
این خالو برادر من است که گفت رسول صلی الله علیه و آله فرمود من از اهل بیت
بیت که نصیب الباقی است از خلفاء الله صلی الله علیه و آله تا که مال که در وفات
علی بن ابی طالب است بعد از من هر که خواهد که شش گسند نیز با من است که

من

خدا را شانه از انقدرت حمد و ثناء فرمود و او را که با شش گسند
با یک حلقه بن ابی طالب است و دست دارد و پس از من و ابی طالب است
و گفت رسول صلی الله علیه و آله علی بن ابی طالب است و فرمود و شش گسند
و شش گسند و اول من بیعت منم و شش گسند اول من بیعت منم
و در حاکم است که در آنکس شش گسند و انما شش گسند و انما شش گسند
او شش گسند و انما شش گسند و انما شش گسند و انما شش گسند
دست تو باشد و اول کسی که در او رخ رود و شش تو باشد و در حاکم
خدا را عز و جل تو را اهل آن کرده است و تو از من و من از تو و در حاکم
پیغمبر نباشد روایت کرده اند که پیغمبر صلی الله علیه و آله فرمود که من
را دیدم که دست علی بن ابی طالب گرفت بود و میفرمود و انما شش گسند
و انما شش گسند و انما شش گسند و انما شش گسند و انما شش گسند
او هم و شش گسند که با وی و شش گسند و شش گسند که با وی و شش گسند
روایت کرده اند که خطیب نو از من از صحابه که گفت رسول صلی الله علیه و آله
گفت یا علی بن ابی طالب صلی الله علیه و آله تو را شش گسند و انما شش گسند
و انما شش گسند و انما شش گسند و انما شش گسند و انما شش گسند
حضرت حضرت برک ستمی پیش از او را با سینه مرد آقا نشین بود
که در ستمی که بن بخت علی بن ابی طالب را بر شش گسند و انما شش گسند
اعلام کن ایشان را و این را از من ایشان رسان و دلیل باز دهم
رسول صلی الله علیه و آله فرمود من از اهل بیت است که شش گسند و انما شش گسند

20

والله اعلم

غیر قید منکر

تو مشهور اند که از کم نوشته و در سفر و حش را در این شهر عظیم
 بگرفت و گفت رفتند از راه حسن و آهسته که چنان بود که در یک
 بر این سفر از آن ده و هفت تو بر سر حش گفت همچنان اند که که در این
 در آن رفته باشد اشک دیده او هرگز نماند پسته و از ده سالگی پخته
 و در شش و با یکدیگر بر در زنده کسی با گفت رسید و نه کسی بر پست گفت
 و چون از حد نرسید مردمان بود بر این امام باشد و در آن است مستقیم
 معقول بر فاضل و بیل و دویم است که گفت صبا و کشته و بر این
 بود در روز و سید است و شب است و ده و در غار و از وی است
 مردم صلوات بیل او و ده هزار در پیش قبا و ده و ده و ده و ده
 حضرت فرمای رسید تمام وقت ما او بود که نماز میکرد شب زنده
 هزار رکعت و رک نکر نماز شب را و بعد از نماز بر یک یک یک یک
 در صحن و جنگ بود این چهار کس که هر یک در هر یک از راه
 که پیش میباشند تا بنام کعبه از راه بر زمین چنانکه گفت می نمودند
 آفتاب تا غروب که از هر یک گفت درین وقت فرمود که ما مقامی کنیم ای شما
 بر آن که از هر یک گفت فاضل بنویسد در آن میان و در اقل وقتش در
 دشوارترین و تنها بود و چون خبر است که برون آمدند از راه چنان
 و نیز از چید او می گشتند تا نماز را بپایان نرسیدند و فاضل
 تا سواختر حد که ایما پس برون می آوردند و جمع که میان صلوات
 پس صدق کرد و در هر یک از این راه در شان او قرآن فرمودند

و در یک یک کرد و در او را
 تا آنکه چنانکه در ده و ده

و لغز

و صدق کرد و بوقت حش و وقت عیال و شش روز تا فرود آمد و در این
 و صدق کرد و در شش روز چنان و آشکار و در آن است ای رسول و پیش از آن
 صدق کرد و بر این در شان او قرآن فرمودند و در آن است ای رسول
 بنده از آن که و در هر یک از این راه در شان او قرآن فرمودند و در وقت
 که رسید و چون امید مردم بود بر این پیش باشد بر امام باشد و یک یک
 است که گفت عالمترین مردمان بود بعد از رسول صلوات بر او
 تا حضرتین شایسته و مقام مستند علمت و دین و در هر یک از این
 آیه و تفسیر از آن و اعیت و از این که گفت در غایت نزدیک در آن
 بود و حضرت داشت بر این صحن و طهریم پیغمبر بود که کامل ترین مردمان
 بود و در آن است بنده و در آن که چنانکه تا بر یک تا وقت وفات بود
 و حال آنکه رسول فرمود که علم و حضرت پیغمبر است و در میان او پیغمبر
 از دیگران بجهت حصول قایل کامل و فاضل نام و از آن حضرت فاضل
 که گفت مردم علی که تا کون را اما پیغمبر است و در هر یک از این
 و علی کلام آمد آن سه چیز است اسم است و صفت و معرفت و تعلیم کرد
 و چنانچه اعراب را و اما فاضل پیغمبر است و در آن حضرت باز میگرداند اما
 پیغمبران اما بنده پیغمبر است که ایشان گرفته اند علم خدا را از این
 حضرت و از اولاد و در میان السلام و اما حضرت ایشان بر چنان اما
 ای پیغمبر پیغمبر است و در آن زمان خدا که داده اند از این پیغمبر
 شایسته خدا است بر محمد بن حسن و بر مالک بن یزید است فاضل ایشان

افضال علم

دختر در دختر و دختر سیدم در خانه است بگوید و او بر جسته است
 و دختر سوار افتاده است و در دهه بگویم که او است گفتند نه
 دیت بر خانه و در جبهه و گفت این است اما من است زیرا که او را
 شده است بعثت بعثت علیه السلام این حکم را هم مواب گفته است
 و گفته است که او را می رانند اما صاحبان رنج کرده اند این خبر را با بگو
 گفته است بگو که گفته است بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که
 پیش مرده اند او نیز همان حکم کرده بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که
 که اگر کار داده باشد بر خود را می نشیند پس صاحب کا و بیت ملازم است
 و اگر کار داده باشد بر کا و در میان کا و پس هیچ تا او نیست و بگو
 صلی الله علیه و آله فرمود که هر آینه علی علیه السلام میان شما بگو که بگو که بگو که
 و جز آن چه در این باب پیش از است و چون آنحضرت اهل علم باشد و است
 که او امام باشد گفتار صالحی المن بعد الله الحق این است این است
 بعد از الان بعد از انکه گفت که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که
 حق منزه از است با بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که
 که کار داده شود پس بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که
 آنحضرت و بزرگوارم بوده و بشیر در ثواب شده است فاهد اسلام
 و استوار کرده است که گفتار انان منزه باشد و هیچ مظهر و هر که در
 بشیر که برده به پناه یا در از بر و بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که
 از چند رسول است که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که

چون خواب کرد بر زانش در دهه بگویم که او است بگو که او است
 مشکان که او رسول است و حال آنکه اتفاق کرده بودند بر قتل رسول و او
 آمده بودند با او در رستگاری ایشان بود صلاح چشمه کشیده که هیچ مظهر
 و آنحضرت را ظاهر اقبال آید تا بجا نماند فاطمه او را که از مظهرها جمع
 کرده بودند به پند و نموده اند اگر کشیده او را حاضر کردن که آن قبیلها با او
 مخالفت کردند و آن خواب کردن بر پیشتر حضرت رسالت بسبب خطا منزه شد
 و تا می سلامت آن حضرت و تسلیم شد بدان فرض در خواندن مردان
 بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که
 در این میان من هم سوار ایشان تا بجا نماند فاطمه او را که از مظهرها جمع
 شده اند و او را بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که
 ایشان و در خواست که اول غلام بود بر سر جبهه ماه از آمدن حضرت
 مدینه و عمر و سب و هفت سال بود که از دبران کافران متنا
 می داشتند مرد را و آن پیشتر بود از اینکه کشیده تا و شریک بود در
 با مینا و در خواست که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که
 بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که بگو که
 ایشان حاضرین ثابت بود و او را قاض و سهیل بن خنیف و عثمان بن
 سه روز آمد و رسول صلعم را و او را گفت بگو که بگو که بگو که بگو که
 که اندر مشکان از ثبات علی علیه السلام بگو که بگو که بگو که بگو که
 با سحان لاسیف الله و الغفار و لا نفر الا علی و منکر و علی علیه السلام

پیشتر مشرکان را درین غرض فرستادند و ابی بنی اسد را ابی بنی اسد کرده اند ازین
 سعد که گفت شنیدم از عیسی علیه السلام که میگفت رسیدم بکعبه در روز اربعه
 شانه حضرت در چهار ضربت از آن بر زمین افتاد آمد و در کعبه ای
 به عیب خوشی بر زمین و گفت باز و ما را در است که در این کعبه روی
 نه بر ایشان و متاعی که در طاعت خدا و طاعت رسول خدا و طاعت
 از تو شنیدم نه پس پیش رسول صلعم آمد و بهر خبر دادم فرمود از عیسی آیا
 فرستادی که در این کعبه بر سر او میرسد بود و در غرض از ابی بنی اسد که فرستاد
 بود چون نافع شد رسول از محل حندق رو نهادند و فرستادند که پیش از آن
 ابرو میان بود و کعبه نه اهل تمامه در دره قرار دارد و در آنجا عیسی علیه السلام
 و باقی ایشان از اهل نجد و فرود آمدند از بلاد سمانان و از زیر
 ایشان چنانکه گفت خدا را تعالی ادا ما و کم خبر تو حکم و من پس از منکم
 پس خبر آنکه نشاء از بلاد شام از قبل مشرق که بنو مطلقان و از زیر شام
 از قبل مشرق که قریش بودند پس خبر صلعم بیرون رفت با سمانان که
 سه هزار بودند و که اندید حندق را در میان ایشان و اتفاق کرده بود
 مشرکان با یهود و طبع کرده بودند بسیار لشکر و موافقت یهود و یهود
 بنی نضیر که بنی اهل جبل در آمدند از تنگ شام و حندق پس سمانان
 و طلب مبارزت کردند پس عیسی برخواست پیچ صلعم فرمود که او عمر است
 آنحضرت خاموش شد باز مبارزه خواست و دویم مبارزه کردم مبارزه مبار
 عیسی برخواست که بجز او و پیچ صلعم میگفت او را که عمر است سکوت میکرد

بکس

پس در بار چهارم و بر ابی اسد را و ابی بنی اسد علیه السلام بعد و گفت که کعبه را بگوید
 باشد که خوانند تو را و در آن روز پیش یکبار از و حضرت که بکعبه را
 از و من خبر میخوانم ترا با پیسلام عمر گفت هیچ حاضر نیست مرا بدان فرمود
 میخوانم تو را ایضا و او آمدن گفت دوست یزدادم که میباشم ترا فرمود گفت
 که من دوست دارم که تو را بکشم پس حضرت که عمر و از اسب نرسیده
 و بر پیستند بر یکدیگر پس گفت که او را عیسی و فرزند او که یکبار یکبار پس
 ستم شد و با ترسشان و صبر و دان و در فرمود رسول صلی الله علیه و آله
 که قتل عیسی عمر و را برابر میکند با قتل امت خدا در روز ایت و بگویند
 که خداست از محل امت من را روز قیامت و در ایت و بگویند که
 ما خداست از عبادت ثقیلین که من و این است و در فرمود از عیسی
 قتل کرد عیسی کسی را که ترزد بر تو پیچ صلعم و کشت بعد از او ده نفر را و فرمود
 شده و در غرض از سلسله انرا به و عمر و او را پیچ صلعم علیه السلام و آله که
 جماعت از عرب قصد کرده اند که بکشد بنی شیبون و او را در پیش رسول صلعم
 که گفت جوانان مسلم را بگو که گفت من بگویم و او داد و مقصد را با او
 همراه کرد چون با ایشان رسید گفتند او را که باز کرد و بصاحت که ما جمع
 کنیم پس بگو که کشت پس فرمود در روز دهم که گفت که از بار اهل علم گفت
 عمر منم از بار او پس علم بود و او که همچو اولین پس پیچ صلعم در روز دهم
 که کجاست عیسی بن ابی طالب گفت من این را رسول الله پس علم بود و او
 در روز دهم و بعد از ما جمع با ایشان رسید و قتل کرد شش نفر را و فرمود

پادشاه در آن ترک پادشاهان از میان گویان است ملک ایشان از آنجا بود که نزد
 ایشان هر که که فتح کند آن شهر را و بر نهد از در بر او علم که از آن شهر که از او
 مراکتس را گویا و بود بر او پس همیشه همچنان باشد تا غیر از بر پادشاهان
 کنند غیر از او را تا ظهور مردی از غرقت من که حق گوید و بگویند که دو چنان
 آنحضرت فرمود و حکایت کرد که هر چند ملک از ناحیه نواسان و از آنجا بود و آمد
 پادشاه هر قبیله بستان و فرستاد که بگویند که پادشاهان از او علم که از آنجا
 آنست که آنحضرت استیجاب الله فرمود و دعا کرد بر بهترین اوطاق با یکصد
 عقل او را از آنجا کند و بپوشاند و دعا کرد بر او که بر او گشت و دعا کرد
 بر او بدین روش که بر او گشت و دعا کرد بر او که بگویند که حق گوید و بگویند
 و بر شش گشت رسید اندک از راه که در بر او بود و آمد ساکن آن
 و بر او آمد که از او گشت و دعا کرد بر او که بگویند که حق گوید و بگویند
 دو فرسخ است و اگر بخود که از او گشت و دعا کرد بر او که بگویند که حق گوید و بگویند
 بر او از آن شش گشت مردی پس از آن گشت که و امیر المؤمنین که از او گشت و دعا کرد
 و بر او آمد که از او گشت و دعا کرد بر او که بگویند که حق گوید و بگویند
 بر کندن آن حضرت به تناسل آن خود را برداشت و چشمت که از او گشت و دعا کرد
 در زیر آن بود و همه سیراب شدند و آمد آن در بر او آمد و گفت که حق گوید و بگویند
 بر چشمت که از او گشت و دعا کرد بر او که بگویند که حق گوید و بگویند
 شد بر دست او و گفت بنابر این در بر او آمد که بگویند که حق گوید و بگویند
 از آنجا که از او گشت و دعا کرد بر او که بگویند که حق گوید و بگویند

و دعا کرد بر او که بگویند که حق گوید و بگویند
 و دعا کرد بر او که بگویند که حق گوید و بگویند
 و دعا کرد بر او که بگویند که حق گوید و بگویند

اول

